

**Η ΑΜΠΕΛΟΣ
ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ
ΚΟΝΙΑΚ
Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ**

*Προμηθευταὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
Α. Μ. Λ. Ρ. π. Κύρ. εἰς Σεβίαν*

Τὸ μόνον προϊὸν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
— 9 — Εγ Κωνσταντίνουπόλει, Γαλατά—9

χ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΗ

ΣΗΜ. Ή ἔκταχτος ὑπόληψις, ἡς ἀπολαύει δικαιώς τὸ ἄγνὸν προὶὸν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἔργοστχάσιον τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ παρεχίνεται πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι καὶ τὰ δύναματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάγηται συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν χονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητεοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταῖναν φέρουσαν πιστοποίησιν τούρκιστι, ἐλληνιστι καὶ γαλλιστι, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ KONIAK ἡμῶν τοῦ χημικοῦ Ἰῶν ἀνακτόρων K. A. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ή ταῖνα ἀρχετεις ἀνωθεν τῆς ἐπικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἰναι ποιγύριτμένη μὲ ἔτεραν ταῖναν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοσότυπον τῆς ἔναντε φεάλης
καὶ ἐσεπτάτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

ΣΙΝΑΓΕΡΩΝΤΕΣ θεομώς τὸ ἄνωθεν προέβη εἰς τὰς οἰκουγενείας.

ΕΤΟΣ ΗΜΙΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Μαρτίου 1904

ΑΡΙΘ. 34-25

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

εἰκοσιτετρα, ἐπ το, εξ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητῶν ὁδῶν μετ' ἀπαραμῆλου ἐπιτυχίας, κατὰ τὰ
πλέοντα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα — ΘΕΡΑΠΕΙΑ μὲν, ἡ τῶν πασχόντων ὁδῶν
εὐλωπούσιας και σιουδήποτε νοσήματος τοῦ στόχευτος. — ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν τεττράποτων ὁδῶν
εἰς ριζῶν ἀνεύνετο τοῦ παραγμορού πόνου, διὰ τῆς γρήσεως αιωνίου ὑγροῦ — ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἔκαστην
και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὁδοντοτατρέον του. Τὴν Δευτέραν και Ημέρτην ἀπὸ τῆς 7—11
τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Νικολίδη οὐδὲς Οὐζένιον Τσαρτή λ. πατηή, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

"Ἀπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάνια τρέσωπα παραχόμενα ἔξενθήματα
και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέαι και πρὸ πάντων
και νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φρον-
τίζοντες δι' αὐτὴν δτον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀλγήως, ἀν και τὸ ἔγειν
πρόσωπον ὥρατον και σῶμα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσταθεῖν ἔμως οὐκ τὴν δια-
φύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὥραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φύλοκαλίσις και ὑγιεινὴ ἀνάγκη. Ή μα-
λαχή και τρυφερὰ ἐπιδερμίς τοῦ προσώπου, ἐκτιμένη εἰς τὰ δριμέα φύγη, τὰς γιόας και τοὺς
ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκράτειαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἐπεργα-
δράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και σιαρρήγυνεται, προλαμβάνει ἵσχουν γρῶμα και θέαν
ἐρυθιδωμένην και δυσάρεστον. Αὕτη τοι κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσαρέστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς
φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἴτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατοι
βαθμού. "Αν και ὑπαρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὅρυζακόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοι-
ούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν τὴν ἐπιδρασίαν εἶναι
προσωρινή, ἀλλα δε ἀπεδείγθησαν ἀνθυγεινά: Συνέλανται εἰπεῖν μέγρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε πα-
ρατκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάστης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἔχαλερον και προλαμβάνον
πᾶσταν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφα-
γεῖς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαφράσεως παρτηρήσεως
και ἔξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάστας τὰς πρεργρηθεῖσας θερα-
πευτικὰς ἴδιότητας. Τὸ ἀπαραμῆλον τοῦτο φάρμακον ἔχαλερι διατελῶς και φιλικῶς τὰ ρήγμα-
τα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θυλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξενθήμα-
τα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παραχτηρωμένας ἐπὶ τῶν διαφρόνων ἐ-
ξωτερικῶν δργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και γρῶμα ὥρατον, δια-
σανες, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέγει και εὐώ-
διαν λίαν εύχαριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και
διὰ διαρκῆ χρήσεως: Διὰ τὰ ἔξανθήματα και τὰ ταιριότου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐ-
πιδερμίδος ἀλειφεται διὰ σόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώ-
που, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἀντι οὐδὲν ἀλλο εἰσὶ περὶ καθαρὸν οἰνό-
πνευστὸ μα, διαφόρους ἐπόφεις εἶναι προτιμοτέρα ἡ χρήσις τοῦ «Δερμόφιλου», διπερ, ἐκτὸς τῆς
ἀντισητικῆς αὐτοῦ ἴδιότητος οὐδὲμίαν καυστικὴν ἴστρητα ἔχει. Διὰ τὴν ἔχαλεριν τῶν κηλῶν,
και τοῦ μελαχοῦ χρωμάτος τοῦ παραγομένου εἴς ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκετὸν τὸ «Δερμόφιλον» διὰ
τουλπανίου ἐλαρρῶν τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. "Οταν ἐισχώσεις κάμνη τις χρήσιν τοῦ «Δερμο-
φίλου» ἀρκετὸν να ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καρέ ἐκ τοῦ
«Δερμόφιλου» ἐντὸς ἡμέσεως ποτηρίου διατάσσεται ἀντισητικόν φάρμακον, διπερ καθηρίζει
και λευκάνει τοὺς ὁδόντας. Τὸ ρηθὲν μῆγμα τοῦ «Δερμόφιλου» λαμβανόμενον ως γαργάρα καθ'
ἔκαστην πρωτανίαν εἶναι πρωτιμότερον ἐλῶν τῶν ὁδοντοκόνεων και ὁδοντοαλοιφῶν.
Μοραδική αποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΝΔΑΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζητζιέλερ,
και ἐν Γιλαταὶ κατάστημα μυροποιοῦ Ιωσήφ «ΥΣΣΑΡ», διδος Τουτελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ 19. 50
Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις > 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ 15
Ἐξαμπνοι καὶ αναλογίαν.

Πληρωμαὶ και αἰτίσεις ἀπὸ εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνον
ἐπὶ ἀποδεῖξει φερούσῃ τὸν σόφη
γῆδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπορρ
φὴν τοῦ ἐτέφου τῶν Διεύθυντῶν
· Ο κρατῶν τὸ ποδὸν φαλλον πιγίζεται συνδρομητής.

Διεύθυνσις: ΚΩΡΗΔΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

· Η ἀποστολὴ τοῦ λαριτανοῦ Μαρτίου οργανωμένη, ηδίστατη συνεργίαν. Εὑρ. Πλαίν 26 673—5

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ

· Ο κ. de Villefosse διεκοίνωσεν εἰς τὴν
Ακαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν και τῶν ὄρετων
τεχνῶν, πρὸ δύο ἑτῶν ὅτι εἶχεν ἀνεύρεις εἰς
τὸ Μουτείον τοῦ Λούβρου μαρμαρίνην βίσσου
μηθ' Ελληνικῆς ἐπιγραφῆς φερούστης τοῦ οὐρανοῦ
τοῦ Θεοδωρίτου, ιεροῦ τοῦ Λυτσιτράτου, ἐν
καλυφεῖσκαν ἐν Μήλῳ καθ' ὃν χρόνον και τὸ περιωνυμος Ἀφροδίτη.

· Ο κ. Vautier, δοτις ἵτο περὶ τὸν κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν, ἐσκιμμαράφητε τὴν ἐπὶ μακρὸν χρῆσην και ἔνεκεν ἀσφαλμένης διαγνώσεως ἀποπλανηθεῖσαν ταῦτην βάσιν, ἦτις ἐν τοῖν τοιούτοις τινος, εἰς τὴν ἐφαρμοζεῖσαν ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι.

· Η ἀνακάλυψιν αὗτη ἐπιτρέπει ν' ἀπωθεσιμεν τὴν γνώμην, ἦτις χρονολογεῖ τὴν Αφροδίτην ἀπὸ τοῦ 100 π. χ. ἔτους. Κατὰ τὸν Reinhā, αὗτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 380 π. χ. καθὼς και ὁ Ποτειδῶν.

· Η ιστορία τῆς ἀθανάτου ἡμῶν Αφροδίτης εἰναὶ λίαν περιπεπλεγμένη.

· Πῶς ὠνομάζετο πράγματι; τὸ παριστῆσαι ἀποτελεῖ πύμπλεγμα μετ' ἄλλου προσώπου τοῦ εἰχεβραχίονας και τὰ τὸν γρόνον τῆς ἀνακαλύψεως της; ἔκρατει μῆλον; τόσα ζητήματα τόσαις διηγήσεις ἀντιφατικαῖ.

· Πᾶσα ἡ ἀλγήσις θὰ ἐγίγνετο γνωστὴ, ἀνήδυνατό τις νὰ συμβουλευθῇ δύο ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀμφότερα διμοιρίαν εὑρισκόμενα ὑπὸ μεσεγγύησιν, ἀτε ἀποτελοῦντα μέρος φρεγάλων πυτηκωτάτων ἐγγράφων τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

ρισκεται ἐντὸς τῶν οἰκογενεικῶν ἑγγράφων τοῦ βισιλέως Λουδοβίκου τοῦ Β'. τῆς Βικτόριας, τὸ δε ἔτερον ἐντὸς τῶν διπλωματικῶν ἑγγράφων, ἀτικαὶ διεκοινοῦνται μετὰ παρέλευτιν τριάκοντα ἵτων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ὑπόμνημα τοῦ κ. Tissot περὶ τῶν κατὰ τὸ 1877 γενομένων ἀνακλυψεων· ἐν αὐτῇ τῇ Μήλῳ, ἀνευρέθη κολοσσιαῖς Ποσειδῶν, μεγάλην πρὸς τὴν Ἀφροδίτην ἔχων ἀναλογίαν, καὶ τὸν ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν εὑρισκόμενος.

Τὸ τοιοῦτον δὲ μεγάλως ἐκπλήττει τὸν κ. Tissot· ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἀπετέλουν σύμπλεγμα ἢ τούλαχιστον συμμετρικῶς ἀνταπεκρίνοντο ἐν τῷ νῷ.

Ἄλλα τὸ γίνεται ὁ μετὰ τοῦ Ἀρεως γάμου τῆς Ἀφροδίτης ὃν ἐπὶ μακρὸν ὑπεστήριξεν ὁ κ. Ravaison;

Ο κ. Vautier, δόκιμος τοῦ Γαλλ. ναυτικοῦ, πρώην συνταγματάρχης ἐν τῷ Ἑλλ. ναυτικῷ, εἶναι ὁ πρώτος εἰδοποιήσας τὸν κ. Brest, τὸν ἐν Μήλῳ πρίνενικὸν τῆς Γαλλίας πράκτορον, περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ χωρικοῦ Βοττένη γενομένης ἀνακλυψεως. Οὗτος παρεκίνητε τὸν Βοττένην νὰ ἔξακολουθήσῃ τὰς ἐρεύνας. Κατὰ τὸν κ. Vautier τὸ ἄγαλμα εἶχε βραχίονα καὶ ὁ βραχίων ἐκράτει μῆλον τὴν ἰχνογράφησεν δόλσκληρον.

Ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Reinhach ἐπεται ὅτι ὁ κ. Vautier ὑπῆρξεν ἀληθῶς μέρτους ἄξιος πίστεως. Καὶ ὁ Dumont à Urville εἶχεν ἵδει ἐπίσης τὸν βραχίονα. Ἐν τῷ οἰκογενεῖ τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Henri Rochefort (συγγενεῖ τῷ μαρκησίῳ κ. Rivièρε, δοτὶς εἶχε δωρῆσει τὸ ἄγαλμα εἰς τὸν Λουδοβίκον τὸν ΗΙ') εἰσὶν ὑπὲρ Ἀφροδίτης μετὰ βραχίονων.

Ἄλλα γέγραπται, ἡ ἀτυχὴς αὕτη οὐδέποτε νὰ μείνῃ θυσιοχος. "Οσοι διῆλθον πρὸ τῶν περιέργων διελωμάτων τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀστυνομίκης τῶν Παρισίων κατὰ τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τοῦ 1900, ἔβλεπον τεμάχιον χάρτου οὕτω συντεταγμένον.

«Τηρεσία τῆς ἀστυνομίας. Τιπεύεις ἐν στολῇ ἀθλὰ μεταβῆ τὴν 7ην Ιαν. 1871 περὶ τὴν 2¹/₂ ώραν τῆς νυκτὸς μετὰ τοῦ φορτηγοῦ ἄμαξου, τεῖς τὴν ἀστυνομίαν, ὥστε παρχλάβῃ τὸ ἐμπι-

νστευθησόμενον αὐτῷ φορτίον καὶ τὸ μεταφέρῃ νεῖς . . .

οἱ Πλαρχοί

(ὑπογραφὴ δυτανάγγνωστος)

Ἡ αἰνιγματικὴ αὖτη διαταχὴ ἀφεώρω τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις ἐμελλε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν νομαρχικὴν ἀστυνομίαν, ὥστε φέρονται συνήθως ἔκειται καὶ ἀπειθεῖς ἐταίροι.

Παρχτηρητίον διτὶ ἡ δικταγὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 7ης Ιανουαρίου πρὸ τριῶν ἡμερῶν τυχαίκε πυρκαϊκὴν ἔχειν ἑκραγῆ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας, τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ ἀρχιτέκτων Dict ἐπεφορτίζεται ἵα εὔρη εἰς τὸ βάθος τῶν ὑπὸ τὸ οἰκοδόμημα ὑπογείων χῶρον, ὥστε, κρύψωσιν ἔκειται πειθεῖν κερχμοτίσματος στερεῶς τετολχαμένου τὰ ἐπιστρόμβατα τῶν τε ἴστορικῶν καὶ διοικητικῶν ἀντικειμένων καὶ ἑγγράφων, ὥστε προφυλάξωσι ταῦτα κατὰ πάσης ἐνδεχομένης καταστροφῆς, ἥτις κατὰ τοὺς χρόνους ἔκεινους ἦτο πάντοτε ἐπικειμένη.

Μετὰ τῶν ῥηθέντων ἀντικειμένων προύλειτο νὰ κρύψωσι καὶ τὴν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν Ὡραίων Τεχνῶν ἐμπειστευμένην τῷ κ. Cresson, νομάρχη τῆς ἀστυνομίας, Ἀφροδίτην τῆς Μήλου.

Ἡ οἰκοδόμησις τῶν κρυπτῶν ἔπειτα κατὰ Δεκέμβριον καὶ ἐπερατώθη κατὰ Ἰανουαρίου.

Ἡ μέλλουσα νὰ πέριλαβῃ τὴν Ἀφροδίτην σκροπάγος κατεσκευάσθη ὑπὸ τὴν κρύπτην, ἐν ᾧ ἐποφεύτεοῦντο τὰ ἑγγράφα τοῦ ἀρχειορχακίου.

Νύκτωρ μετεφέρθη ἔκειται ἡ θυγάτηρ τοῦ Φεδίου διὰ φορτηγοῦ ἀμάξης συνῳδά τῇ ἀνωτέρῳ διαταχῇ διὰ μεγίστης μυστικότητος.

Ἡ Ἀφροδίτη κατακεκλιμένη ἐν καλῶς καὶ στερεῶς ἐμπαφραγμένῳ φερέτρῳ, κατετείθη ἐν κρύπτῃ, ἥτις ἀκολούθως ἐπληρώθη διὰ χωμάτων, ἐφράζθη, ἐτοιχώθη καὶ τέλος ἐκαλύφθη ὑπὸ ἀμάξου πρὸς ἐξαφάνισιν παντὸς ἔχοντος. μεθ' ὁ ἐπειδεσκεν τὰ ἑγγράφα τῶν ἀρχείων τῆς πρωτευούσης ὥπως προφυλάξωσι ταῦτα τοῦ πυρός . . . τοῦ Πρωσσικοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐπανάστασις ἐκηρύχθη καὶ ἡ νομαρχικὴ ἀστυνομία γίγνεται λεία τοῦ πετρελαῖου, ὥστε καὶ τὰ ἑγγράφα τοῦ ἀρχειοφυλακίου.

Ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς πυρκαϊκῆς, ἀλλὰ μένει ἀκεραία! . . . μηδὲ σταγό-

νος ὑδατος ἀφιχθείσης μέχρις ἔκεινης, μηδὲ φλογὸς καν μιᾶς θιξάσης τὴν μαρμάρινον κύτης λευκότητα.

Ἐμεινεν ἀθικτος ἐν τῇ μυστηριώδει αὐτῆς κρύπτῃ, ἀλλὰ διέτρεξε μείζονα κίνδυνον ἐν ἑδομάσιν εἰκοσιν ἥ κατὰ τὸ διάστημα εἰκοσιν αἰώνων ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ.

Τέλος, νικηφόρος ἐξήρχετο τῆς νέας ταύτης δοκιμασίας καὶ ἀπαξῆται δικαίως ἐπωνυμάσθη «Νικήσσα Ἀφροδίτη».

II. N. Διβάρης, ιατρός,
Ἐρ Παρισίου.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Κάποιαν αὐγὴν ἐμφαράσθηκε στὸν κάμπο ἔνα λουλούδι καὶ στὸν ψυχή μου ἀνθίσει τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι.

Τοῦ φθινοπώρου μιὰ νυχτιὰ στὸ λόγγον ὁ ἀγέρας ἔνα δέντρο θὰ ραγίσῃ καὶ τότε στὸν ψυχή μου τὸ στερνὸν τραγοῦδι θ' ἀντηκόση Ζάκυνθος. Απρίλιος 1903

Μαρίνος Σιγούρδος

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

Μεσονύκτιον . . . Οι κώδωνες χρούουσι προσκαλεύοντες τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸν ναὸν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀγίας καὶ λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Καὶ ἔκεινος τὶς οἵδε πότε θὰ ἔλθῃ . . .

Αἴρνης λεπτή τὶς καὶ γλυκεῖς φωνὴν πλήρης παραπόνου εἰς τοῦ ἀχυρίου στρώματος, διπερ μετὰ τοῦ ἐρρκωμένου ἐραπλώματος ἀπετέλει τὸ μόνον ἔπιπλον ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ δωματίου, διακόπτει τὴν δυστυχὴν μπτέρα ἐκ τοῦ μονολόγου της.

— Μαρά μου . . . Μα . . . μά . . . μου! . . .

— Τὶ θέλεις ψυχοῦλά μου, τί ἔχεις Εύρυκλίτος μου, λέγει κύπτουσα πρὸς τὸν ἀφυπνήσαντα ἀγγελόν της καὶ βλέπουσα μὲ τὸν μητρικὸν ἔκεινον πόνον ἀσκαρδημάτει τὸ προτριλές της τέκνον, τὸ διπόδον εἰς πετσική τῇς κατηρχμένης πενίας ἥτο ὥρχειον, ως μικρὸν χερούβειον, μὲ δύο μεγάλους μέ-

λανας ὄφθελμους, μὲ γλυκὺ μικρότατον στόμα διστολισμένον μὲ κοράλλινα χελινὰ καὶ μὲ καστανόξανθον κόμπην στολίζουσαν ὥρατον μαρμάρινον μέτωπον.

— Μαράκα μου ἡλθεν ὁ Μπαμπάς;

— Όχι κόρη μου ἀκόμη δὲν ἡλθε, τί θέλεις ψυχή μου;

— Μαράκα πει . . . νῶ . . . πολὺ πει . . . νῶ . . .

Καὶ τὸ τριετές μόλις ἀγγελάκι αἰσθανόμενον, νομίζεις, τὴν πικρίαν, ἣν ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς του μετὰ δισταγμοῦ ἐπρόφερε τὰς τελευταῖς λέξεις.

Δύτι θερμόπικρα δάκρυα ἀπὸ τῶν ξηρῶν ὄρθαλμῶν τῆς δυστηνού μητρὸς κατακυλισθέντα ἐπὶ τῶν ἴσχυνων παρειῶν της, ἵπεσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μικροῦ της χερουβείου. Ἐκείνο τότε ἤνοιξε τοὺς ὄρθαλμούς, τοὺς ὄπιστος προστήλωτε μετὰ περιεργίας ἐπὶ τῆς μητρὸς του.

Τὸ δωμάτιον μόλις ἐρωτίζετο ὑπὸ λυχνίας, ἥτις ἔδιδεν ἀμυδρότατον φῶς, διότι χθὲς τὴν νύκτα ὁ Ἀντωνάκης της ἐπιστρέψας ἐν καταστάσει μέθης περὶ ὀρανῶν δεκάτην, συνέτριψε τὴν ὑλὸν τῆς λυχνίας καὶ ἐφιλοδώρησε τὴν σύζυγόν του μὲ ὅλης λακτίσματα ἐπὶ τοῦ στήθους, διότι ἔτολμης τόσον ἐνωπός νὰ κοιμηθῇ ἡ δοκνηρά, καθημένη εἰς τὴν ἄκρων τοῦ στρώματος, διὰ νὰ τὴν διδαχῇ ὅτι δρεῖται νὰ ἤναιι οἰκονόμος καὶ νὰ κοιμᾶται, ἀφοῦ πρώτον σεύσῃ τὴν λυχνίαν.. Ὅτε δὲ ἔτολμησεν ἡ δυστυχὴ ἐκείνη νὰ ἀπεκοιμηθῇ ἀναμένουσα αὐτόν, συνέτριψε τὴν κεφαλήν της ἀκόμη, ἀν ἔτολμα καὶ πάλιν νὰ τῷ περιποιεῖται . . . Ἐν καρδιών δύπτων ἔκρατει ὑπὸ μάλις καὶ ρίψεις αὐτὸν κατὰ γῆς ἥρχισε νὰ βλασφημῇ . . . καὶ συγχρόνως ὡς ἐκ τῆς ζάλης τῶν ἀτμῶν τοῦ οἰνοπνεύματος, διπερ εἰχε ρορήσει ἀπλήστως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἵπεσεν, ὡς πληγωμένος βοῦς, ἐπὶ τοῦ στρώματος ἀνασθητος εἰς τὸ παγερόν ψύχεις, τὸ διπόδον ἔκρητο ἐκ τοῦ θραυσθέντος παραθύρου, ἀναίσθητος εἰς τὰ δάκρυα στρώματος δυστυχοῦ, ἀναίσθητος εἰς τὰ δάκρυα στρώματος δυστυχοῦ, ἀναίσθητος εἰς τὰ δάκρυα στρώματος δυστυχοῦ, τίς οἵδε μὲ ποικιλά τερπνά δύνεις.

Ἐκείνη τὸν ἔξεδυσε μετὰ προσοχῆς, τὸν ἐκάλυψε μὲ τὸ μόνου παλαιὸν ἐφάπλωμα, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, ἔκλεισε τὸ τεθραυσμένον παράθυρον μὲ τὸ ἐσωφόριον, τὸ διόπτον ἐφόρει, διὰ νὰ προφυλάξῃ ἐκ τοῦ ψύχους ἑκείνον καὶ τὸ τέλινον της. Κατόπιν ἔκυψε ἔλαβε τὸν ἄρτον, ἐκαθάρισε τὸν εἰποτοῦ προσκολληθέντα βόρβορον καὶ κόψασα ἐν τεμάχιον διὰ τῆς χειρός, διότι ἑκείνη τὴν πρωτανεῖχε παραλάβει ὁ Ἀντωνάκης τὸ δύο μαχαίρια καὶ περόνια ἵνα τὰ πωλήσῃ, ἔδωκεν εἰς τὸ ἀγαπητόν της τέκνου, ἔφοῦ πρῶτον τὸ ἕσπιγχε μέσπονον ἐπὶ τοῦ στήθους της, διότι τὸ δυστιχόν ἐκ τοῦ φόβου, ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πεινῆς δὲν ἐτόλμα καὶ ἀνοιξῆ τὸ στόμα. Τὸ μικρὸν ἔφαγε καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐκείνη δὲ ἔκρυψε τὸ ὑπόστοιπον τοῦ ἄρτου κάτωθεν τοῦ στρώματος χωρίς νὰ τὸ ἐγγίσῃ, διότι Κύριος οἶδε ἀν τὴν ἐπομένην ὁ Ἀντωνάκης θὰ ἐφρόντιζε νὰ φέρῃ ἄρτον.

“Οκτυν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοῦ Μεγ. Σαββάτου
ἢ μικρὰ Εύρυκλεια οὐδὲν ἀλλο εἶχε φάγει ἢ τὸν
ζηρὸν ἐκείνον ἄρτον. Ο πατήρ της είχεν ἀναχω-
ρήσῃ πολὺ πρώτης ζητησιν ἔργασίας καὶ ἀκό-
μη δὲν ἐπέστρεψεν.

Είχεν ηδη παρέλθει τὸ μεσονύκτεον, ὅτε ἡ με-
κρὰ ἔξυπνήσασα παρεπονεῖτο ὅτι ἐπείνα. Τότε ἡ
μήτηρ ἐνεθυμήθη ὅτι εἰχε κρύψει ἐν τεμάχιον ἀρ-
του δὲ τὸν Ἀντωνάκον.

— Νά, φάγε αύτό, κόρη μου, καὶ κοιμήσου
ἡσυγχώ.

Ἡ μικρὰ ἔφαγε τὸν ἄρτον καὶ ἀπεκοιμήθη, μὴ δυναμένη νὰ φαντασθῇ πούα τρικυμία ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τῆς δυσμοίρου μητρός.

”Ηδη ἀπὸ δύω ὥρῶν εἰχον σημάνει χαρμόσουνοι εἰ κώδωνες τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὁ Ἀντωνάκης δὲν εἶχε φανῇ ἀκέμη. Ήστε δὲν εἶχε μείνει τοσον δέργα. Δὲν ἐτόλμα ή ταλαιπωρος οὐδὲ νὰ παρκοντιθῇ, διότι ἐφρόνει ὅτι μόνη τούθινετο διὰ τὴν τύχην της.

Καὶ τί; Μήπως αὐτὴ δὲν εἶχεν ἐρασθῆ, τὸν
νέον τοῦτον, τὸν ὄκτετον εὑρε τόσον εὐμορφὸν, ὅτε
τὸν εἰδεῖ εἰς τὸν χορὸν τῆς φίλης της οἰκογενείας
τοῦ κ. Δ. Κανεὶς δὲν ἔχόρευεν ὅπως ἔκεινος, νῷμι-
ζεις, πτερόπους, κανεὶς, τέλος, δὲν τῇ εἶχεν εἰπεῖ
κατὰ πράσωπον διτὶ ἥπτο πολὺ εὖμορφη, ὅτι τὴν
ἡγάπησε πολύ, καὶ θὰ τὴν ἐλάττευε πάντοτε! . . .

ΤΑ ! ἀλήθειας ήτο διε τι ἔλαμπεν ἐκ καλλονῆς πρὸ τοῦ γάμου της, πρὶν ἡ δηλαδὴν αἱ ἀφόρηται πι- κραὶ τοῦ ἑγγάμου βίου της τὴν παραμορφώσωσιν.
Αλλὰ διατὶ δῆλοι εἰ δῆλοι θυμασταὶ της, ὅπε-
ρηφανοὶ καὶ σκληροί, δὲν ήθέλησάν ποτε νὰ τῆς
τὸ εἴπουν ! Διατὶ καὶ αὐτὸς ὁ Κ... διτὶς ἐφαίνετο
ὅτι τὴν ἤγκια :

Ο μακαρίτης πατήρ της τὴν συνεθούλευε καὶ ἐπέμενε ἐντόνως νὰ μὴ νυμφευθῇ τὸν Ἀντωνάκη, ὃ ὅποιος εἰς οὐδὲν ἐπάγγελμα ἐπέδιδε καὶ εἰς οὐδὲν κατεγίνετο εἰμὶ μόνον εἰς τὰς διασκεδάσεις, τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν μέθην, ἐνῷ δ. Κ. τὴν ἡγάπα, ἦτο δέ τίμιος, ἀγαθὸς καὶ φιλόποιος; νέος· Εἶναι ως ἀληθές ὅτι δὲν ἐγνώριζε νὰ χορεύῃ τόσον αστάχτη, οὕτε νὰ λέγῃ τόσῳ γλυκεῖς λόγους, ὡς δ. Αντωνάκης, όλλα δὲν ἐγνώριζεν ἐπίσης καὶ νὰ παταλᾶ, εὔτε νὰ πίνῃ ως ἔκεινος . . .

Αλλ' ἐκείνη πάντοτε μὲθωπευτικὰ παρέπονα,
διότι ήτο πράγματι μαχμόθρεπτον μονογενές τέ-
ενον τοῦ πατρός της, δόποτος οὐδένα ἀλλον είχεν
ιν τῷ κόσμῳ — ἢ μήτηρ της ἀπέθυνεν, διότι αὕτη
ήτο ἀκόλη παιδίον — ἐνηγκαλίζετο τὸν ἄγαθόν
της πατέρων καὶ σφίγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγ-
αλακτικὰς της.

— Πατεράκι μου, τῷ Ἐλεγε, μή με κάμνεις δυ-
τυχῇ ! 'Ο 'Αντωνάκης μ' ἀγαπᾷ μέ το εἶπε καὶ
εἰ εἶπε ἐπίσης πῶς ὅταν με πάρη δὲν θὰ κάμνῃ
τλέον τρέλλαι,, ἀλλὰ μὲ τὰ χρήματα ποῦ θά του
δώσωμεν θὰ κάμη μιὰ καλὴ ἐργασία καὶ θὰ φρον-
τίζῃ μόνον διὰ τὸ σπέτι του. Δὲν ξέρεις, πατε-
ράκι μου, πόσον τὸν ἀγαπῶ ; νομίζω ὅτι κατί τι
λέσα 'ετην καρδιά μου μὲ λέγει πῶς ἂν δὲν τὸν
τέρω θ' ἀποθάνω ! . . . Θέλεις πατεράκι μου ν'
κποθάνω ; . . .

Καὶ ὁ δυστυχής πατήρ τρέμων μὴ χάσῃ τὸν
τολότιμον θησαυρὸν του τὴν πολυαγάπητον Ἐ-
λενίτσα τει, ἀπεράσισε νῦν τὴν δώσῃ εἰς τὸν
Αντωνάκη. Τῷ ἐμέτρησεν 400 λίρας, τῷ ἔδωκε
τὴν φραΐαν οἰκίαν του, καὶ τὰ ὡραῖα τῆς ἐπιπλα,
καν δ, τι εἶχε τὸ ἔδωκε ὁ ἄγαθὸς πατήρ . . . 'Αλλ'
Θεοί τὸν πύσπλαγχνισθη, καὶ μόλις ἐν ἑτοι
μετὰ τὸν γάμον τῆς Ἐλένης, ἀπέθανεν ἐκ λύπης
βλέπων τὸν ἀτίμον βίον τοῦ γαμβροῦ του καὶ τὴν
ἀνεπανόρθωτον δυστυχίαν τῆς πεφιλημένης του
θυγατρός ! . .

Καὶ τώρας δὲν ζῆται πλέον διάτα νά τιδη τὴν μανο-
γενῆ του εἰς δποίσαν αύρισκετο ἐλεεινότητα, μόλις
τρία καὶ ήμισυ μετὰ τὸν γάμον γης ἔτη. "Ολα
κατέφαγεν ὁ Ἀντωνάκης εἰς τὸ ποτόν, καὶ χρή-
ματα, καὶ οἰκίαν καὶ ἐπιπλα καὶ ὅλα τὰ κορυθ-
ματα τῆς συζύγου του. "Ολα τὰ ἐπώλησεν ἐν
πρός ἓν, πάντοτε μὲ τὴν πρόφρεσιν εἴως ὅτου
εὗρη ἐργασίαν· χθὲς ἀκόμη τῆς εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ
τελεσταίον της κτήμα, τὰ δύο ἀπομεινάντα μα-
χαιροπήρουνα, διὰ νά τα πωλήσῃ. . . Οὐδέν
πλέον είχον· τί θὰ ἐπραττον; "Απελπις ἡ δυστυ-
χής δὲν είχε πλέον δάκρυα εἰς τοὺς ἔτρούς καὶ
ἐρυθρούς δόφιναλμούς της. Μὲ συνεσφιγμένους τοὺς
δόδοντας ἐκ τοῦ ψύχους, διότι οὐδέν χονδρὸν φόρεμα
είχε, — καὶ αὐτὰ τὰ φορέματά των ἐδωκεν ὁ ἄ-
θλιος διὰ τὸ ποτόν,— ἦτενζε τρέμουσα τοὺς ἔπ-
ρούς τοίχους, εἰτενες τῇ ἐφαίνοντο ως μαρμάρεινος
τάφος πέριξ της, καὶ δὲν ἐτόλμηκ ἡ δύσμαιρος νά
παραπεινθῇ οὐδὲ πρός ἐσαυτήν, διότι ἐφρόνει ὅτι
Ἐπταίσε μόνη! .

... Φχιδραι φωνηι και γέλωτες εἰς τὴν ὁδὸν
ἀπέσπασαν τὴν δυστυχῆ ἀπὸ τῶν πικρῶν ρεμβά-
σιῶν καὶ ἀναιμηνήσεων τοῦ βίου της ὅλου.

Είναι οι ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς Ἐκκλησίας . . . καὶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν ἤλθε. Ψυχρὸς ἄνεμος, πνέων μετὰ λύστης, ἀνήρπατεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸ φερμα, τὸ ὅποιον ἔφρασσε τὴν ὁπῆν καὶ ως ὁ χάρων ἔχυθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συμφορᾶς, ὅπου ἡ λεπτὴ γιών ἀγοῖται ἐπίστης νῦν εἰσδύν.

Περίτρομος ἡ τάλαινα μὲ πυρισουσσαν τὴν κε-
φαλὴν ἐγείρεται, ἀρπάζει τὸν κοιμώμενον ἄγ-
γελόν της καὶ ὡς ἀσυναίσθητο; φύγει ἔξω τοῦ
οἴκου. Δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Αὗτη ἀπαστράπτει ἐκ τῶν φύτων. Τῇ φαίνεται,
εἰς τὴν θεάν της ὅτι ἡνοίχθησκαν οἱ οὐρανοὶ¹
καὶ μύριοι λευκοὶ ἄγγελοι ψάλλουν. Πῶς νὰ εἰ-
σέλθῃ; μὲ τὴν ἀθλίκην περιβολὴν καὶ ὅψιν της
Οὐκ ἔκληρθῆ ἢ ὡς παράφρων, ἢ ὡς ἐπαῖτις, ἐνῷ
εὐτὴ ἡ δυστυχής μόνον τὸν ἔνδρα της ἀνεζήτει,
μόνον τὸ ἀπολωλὸς; πρόδρυτόν της . . .

Χριστός ἀνέστη ἡ χαρά, εὐθυμία, ζωηρά, φυιδρά-
της ἐπικρήτει, ἀντηχοῦσα χαρμοσύνως εἰς ἀσπα-
σμούς, εἰς χαρετισμούς, εἰς εὐχάριστα.

Ο Αντωνάκης δὲν είναι εις τὸν ναόν. Ποῦ
είναι λοιπὸν; ἀλλόρων τρέχει μυκράν εις τὰ

καπηλειχ, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι συχνάζει . . . δέν
σίναι οὐδὲ" ἔκει δ ἀναζητούμενος, . . .

Τώρα πλέον η δύστηνος τρέχει, τρέχει ἀλλὰ ποῦ; Ἀπεγγωσμένη δέν το γνωρίζει. Νῆττις ὡς εἶναι ἀπὸ δύνα ἡμερῶν, εἶναι καταπαγωμένη ἀπολιθωμένη ἐκ τοῦ ψύχους. Αἱ χεῖρες, αἱ σφίγγουσαι τὸ νήπιον εἰς τοὺς κόλπους της, λύονται πλέον αἱ μωδιώται, ὅλως ἀναίσθητοι ὡς νεκροί.

Ἐπίστης οἱ πόδες δὲν δύνανται νὰ βρεθούν·
Ἐλναι ὅλως ἀνατιθητοι. Καὶ οὕτω Ρως ἐκάθητεν
εἰς τὰς λιθίνας βαθυτάτας μᾶς προστυχούστης θύ-
ρας, ἥτις στεγαζομένη ξυνώθεν, δὲν προσεβάλλετο
ὑπὸ τοῦ σφρυῖοῦ ἀκέμου, οὔτε υπὸ τῆς λεπτῆς
χιόνος. Γλυκεῖτα νάρκωσις τὴν κατέλαβεν. Ἐπέ-
θηκεν ἔξ ἐνστήκου περιπαθέστατον ἀσπασμὸν εἰς
τὸ ἄγγελικὸν μέτωπον τῆς μικρούλας καὶ . . .
ἀπεκινηθῇ μὲ θεοὺς μειδέκμα, ὄνειρουμένη διτὶ ἐ-
πέτα ἐλαφρὰ εἰς τοὺς οὐρανούς ἵκ παραλλήλου
μὲ τὸν ξυνστάντα Χριστόν ! . . .

‘Η ἐλαφρὰ χειμερινὴ αὐγὴ ἔχρυσις πλέον, ὅτε
ὅ καὶ η λ. Κ. μετὰ τοῦ μικροῦ ιοῦ των, ἐπι-
στρέφοντες ἐλ τοῦ νκοῦ εἰς τὸν οἰκόν των, μετὰ
περεργείχς εἰδὼν ἔξηπλωμένην εἰς τὰς βαθυίδας
τῆς θύρας των τὴν ἀγνωστὸν γυναικα, η ἐξέλα-
βον ὡς ἐπατιτίδη. Ἐπλησίασαν διὰ νά την ἀνε-
γείρωτι μετ’ ἀγαθότητος καὶ τὴν περιθάλψωσι
παραλαμβάνοντες εἰς τὴν οἰκίαν των κατὰ τὴν
μεγάλην ταύτην ἡμέραν, ἀλλά ...

— Θέα μου κράζει η κ. Κ. μόλις ξκιψεν, είναι
η ωραία 'Ελενίτσα, η κόρη του μακαρίτου Γ. πού
'πήρε τὸν Ἀντωνάκη, τὸν κακούργο ἔκεινο! . . .
Η κακούργη κύτταξε πῶς τὴν κατήντησεν ὁ α-
θλος! . . .

Ο θρως τοῦ δράματος ἀνεζητήθη, ίνῳ ή άγαθή κ. κ. μετὰ τοῦ συζύγου της — ήτο αὐτὸς ἐκείνος ὁ ἀλλοτε ἀγαπῶν σιωπηλῶς καὶ ἐντίμως τὴν δυστυχῆ Ἐλένην! — κατεγίνοντο μάτην^ν ἀναζωογονήσωσι τὴν νεκρήν, ἀφοῦ τὴν μετέφερον ἔντάς τοῦ οἴκου.

Τέλος ἔκειρθη εἰς τὸ παραπλεύματος τοῦ ναοῦ καπηλετον, ὅπου ἐκάθητο ἀφ' ἑσπέρας, ἀναμένων νὲ σημάνη τὴν Εὐκλησίαν εἰσελθῆν. 'Ἄλλ' ἀφοῦ Επιστολὴν ὡς συνήθως, ἐπειοικήθη ὑπὸ μολύβδινον.

'Αφιπνίσθη μὲ τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τῆς γυναικός του. Καὶ γωγές κάνει νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ

τέκνου του, τὸ διποίον μίοθέτησεν ἡ κ. Κ. φίλοστρόγως ἀγαπήσασα ἁμέσως τὸν καλλίμορφον ἄγγελον, χωρὶς νὰ χύσῃ ἐν δάκρυ, ἀσυναίσθητος, ἀποβλακωμένος, βλοσυρός, ἡκολούθησεν εἰς τὴν τελευταῖν τῆς κατοικίαν τὴν δυστυχῆ μάρτυρα τῆς αὐταπαρνησίας, τὸ ταλαιπωρὸν θύμα τῆς ἀσωτείας του.

Εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς ἐν καπηλεῖον!

Φωκ. Ραῦμόνδος

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τὸ ἔνστικτον τὸ ἴδιαζον εἰς τὸν ἀνθρώπον, τὸ ὥραιότερον καὶ εὐγενέστερον πάντων τῶν ἄλλων εἶνε ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος. Ἐὰν τὸ ἔνστικτον τοῦτο δὲν ἦτο προῖον ἀνωτέρας τινὸς Προνοίας, θυμικούς πάντοτε ὑπ' αὐτῆς ὑποστηρίζομενον, οἱ ἀνθρώποι ἥθελον συσσωρευθῆ εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας, ἀφίνοντες τὸ ἄλλο μέρος τῆς γῆς ἔρημον. Δύναται τις εὔκολως νὰ ἔννοισῃ, ὅποιαι συμφοραὶ ἥθελον προέλθει ἐκ τῆς συγκεντρώσεως ταύτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς ἐν μόνον μέρος τῆς γῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτων, ἡ Θεία Πρόνοια στερφῶς συνέδεσεν ἑκαστον ἀνθρώπον μετὰ τοῦ γενεθλίου ἐδαφοῦς του δι' ἀκατανικήτου μαγνήτου. Οἱ πάγοι τῆς Ἰσλανδίας καὶ αἱ πυριφλεγεῖς ἔρημοι τῆς Ἀφρικῆς δὲν στεροῦνται κατοίκων.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον, διτι, δισφ τὸ ἔδαφος ἐνὸς τόπου εἶναι ἀγονον, δισφ τὸ κλίμα τραχύ, καὶ δισφ πλείσμας δοκιμασίας καὶ ταλαιπωρίας ἔχει τις ὑποστῆ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, δισφ πλείσματος θέλγητρα ἔχει δι' αὐτόν. Ἐκπλήττεται τις ἀναλογίζομενος διτι διὰ τῆς δυστυχίας προσκολλώμενα μᾶλλον πρὸς τὸ πατριόν ἐδαφοῦς, καὶ διτι ὁ ἀνθρώπος ὁ μὴ ἀπολέσας εἰμὴ μίαν καλύθην ποτε μᾶλλον τὴν πατρίφαν ἔσταιν. Γοῦτο συμβαίνει διὰ τὸν λόγον, διτι ἡ διαφίλεια μιᾶς γῆς γονιμωτάτης καταστρέφει, πλουτίζουσα ἡμᾶς, τὴν ἀπλότητα τῶν φυσικῶν δεσμῶν, οὓς αἱ ἀνάγκαι ἡμῶν δημιουργοῦσι.

Διὰ πολλῶν ἐπικυρεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς παρατηρήσεως ταύτης. Εἰς ἀγριοὺς προσκολλάται μᾶλλον εἰς τὴν καλύθην τοῦ παρὰ εἰς πιούσιος εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ ὁ ὄρεσθιος εὐρίσκει μεῖζον θέλγητρον εἰς τὸ δρῦ του ἡ ὁ κάτοικος πειδιάδος εἰς τὴν καλλιεργήσιμον καὶ γόνιμον

γῆν του. Ἐφωτίσατε ἐν τῷ Σκῶτον ποιμένα ἐὰν ἔθελε ν' ἀνταλλάξῃ τὴν τύχην του μετὰ τῆς τοῦ πρώτου γεωκτήμονος τῆς γῆς. Μεκράν τῆς προσφίλες φυλῆς του τῆρει πανταχοῦ τὴν ἀνάμνησην τῆς. Πανταχοῦ ζναῖται τὰ; ἀγέλας του, τοὺς χειμάρρους του, τὸν νεφελώδη οὐρανὸν του Δὲν εὐχαριστεῖται εἴμην ἐσθιων ἄρτον κρίθινον, πίνων ἀλγειον γάλα καὶ ψήλων εἰς τὴν κοιλάδην τὰς σματα, ἀτινα ἔψαλλον ποτε οἱ πρύγονοι του. Ἀπόλυται ἐὰν δὲν ἐπινέλθῃ εἰς τὸ γενεθλίον ἐδαφος. Εἶναι φυτόν τοῦ δροῦ καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ρίζαν εἰς ἵνα βράχον. Δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ, ἐὰν δὲν προσθάλληται ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν. Ἡ γῆ, ἡ σκέπη καὶ ὁ ἥλιος τῆς πεδιάδος τὸ καταστρέφουσι.

Μέτα πόσης χρῆσται δὲν θὰ ἐπανίδῃ τὴν ἔξι ἐρεύνης στέγην του! Ἄμα ἐπισκεφθῇ τὰς ἑρεύνας τῆς πενίας του: «προσφιλεῖς μοι θηταύροι, θὲ τοὺς εἰπῆ, οἵτινες ποτὲ δὲν ἐπεσπάστε εφ' ἐναυτούς τὸν φύσιον καὶ τὸ ψεῦδος, σᾶς λαμβάνων πάλιν εἰς τὴν κατοχὴν μου. Τὰ μεγαλοπρεπῆ υμέγαρκ τῶν πόλεων δὲν ἥσαν δι' ἔμμε εἰμὴ ὄναρ σκιά. Ἐνταῦθα δ' εὑρίσκω τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν μου».

Τις εἶναι εὐτυχέστερος τοῦ Ἐσκιώπου ἐν τῷ φρικῷ πατρίδι του, Γί σημαίνουσι δι' αὐτὸν τὰ ἀνθη τῶν κλιμάτων μας ἀπέναντι τῶν χιόνων τῆς Λαζαροφίδης, τὰ μέγαρά μας ἀπέναντι τῆς ὑπογείου κατοικίας του; Ἐπισκίνει κατὰ τὸ ἔσαρ μετὰ τῆς συζύγου του ἐπὶ τείνοντος πάγου. Παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων προχωρεῖ εἰς τὸ πέλκυος ἐπὶ τοῦ θερόνου τούτου τοῦ θεοῦ τῶν καταιγίδων. Τοῦ δροῦ τοῦτο κινεῖ ἐπὶ τῶν κυμάτων τῇ δε κακῶσε τὰς φωτεινὰς κορυφὰς του καὶ τὰ ἐκ χιόνος δένδρα. Οἱ θελάσσιοι λύκοι ἐντρυφῶσιν εἰς τὰς κοιλάδας των καὶ ὡς φάλαιναι τὸ παρακολοθεῦσιν ἐν τῷ ὀκεανῷ. Θολυμπρός Ἐσκιώπους ἕπο τὴν σκέπην τοῦ κινητοῦ σκοπέλου του σφρίγης εἰς τὰς ἔγκαλας τὴν σύζυγην τὴν ὄποιαν ὁ Θεός τῷ ἔδωκε καὶ εύρισκει μετ' αὐτῆς χαρᾶς χθωπάτας.

Ο βάθειος ωὗτος ἔχει ἄλλους ισχυρούς λόγους, διπλας προτιμῆς τὸν τόπον του καὶ τὴν κατάστασίν του τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Οσφ ταπεινὴ καὶ ἀν φίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ φύσις του, ἀ-

ναγνωμένει τις εἶτε ἐν αὐτῷ, εἶτε ἐν τοῖς ἔργοις του δεξιότητά τινα, ἄποκελύπτει καὶ παρ' αὐτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν. Ὁ Εύρωπικος κατατρίβει ὅλον τὸν χιόνον του εἰς ἐν πλοῖον, ψηστούργησε τῆς ἀνθρωπίνης τάχυνας ἐν τῇ αὐτῇ διγῇ, ἐν ἥδι Ἐτκιμώος πλέων ἐπὶ τείνοντος δερματίνου πλεύσου περιφρονεῖ ὅλους τοὺς κινδύνους. Ἀλλοι εἰς ἔκονει μικρώμενον τὸν ὀκεανόν, διετεί τον καλύπτει ἑκατὸν πόδιας ὑπερβάντων τῆς κεφαλῆς του. Ἀλλοτε πολιρρεῖ τοὺς οὐρανούς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.

Θέτων ἡ Θείας τὸν ἀνθρώπον τοῦτον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν καταιγίδων, τῷ ἔχάραξε τὴν σφραγίδα τοῦ βασιλικοῦ του ἔξιώματος. Ἐπαγε, τῷ εἶπε, σὲ βίπτω γυμνὸν ἐπὶ τῆς γῆς 'Ἄλλ' ἔνα, δισφ ἔθιλος καὶ ἀν εἰσαί, μὴ δύνηται τις νὰ παραγωγήσῃ τὸν προστιμὸν σου, θὲ δικαιοῦ; τὰ θαλάστια θηρία δι' ἔνος καλάμου, καὶ θὲ κατεσχύης τῶν καταιγίδων.

Ούτω προσκολλώστα τῆμας εἰς τὴν πατρίδα ἡ θεία Πρόνοια μας συνέδεσε μετ' αὐτῆς διὰ δεσμῶν λίαν ισχυρῶν. Ο 'Αραψ δὲν λησμονεῖ τὸ φρέαρ τῆς καμπήου, τὴν αἴγαχρον, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἐππον, τὸν σύντροφόν του εἰς τὰς ἔδαιπορίας. Ο 'Αιθίοψ ἀναπολεῖ πάντοτε τὴν καλύθην του, τὸ ἀκόντιόν του, τὴν βανχνάν του καὶ τὴν ἀτραπὸν τοῦ διάγυρου καὶ τοῦ ἐλέφρυντος.

Διηγούνται διτι εἰς ναυτίλος 'Αγγελος ἐσχε τοσαύτην ἀγάπην πρὸς πλοιόν τι, εἰς τὴν ἀκραν τοῦ ὄποιου εἶχε γεννηθῆ, ὥτε δὲν ἔδυνατο νὲ ὑποφέρη τὴν ἄπομάκρυνσιν οὔτε στιγμήν. Οτε ἥθελον νὰ τὸν τιμωρήσωσι, τὸν ἥπελον, διτι θὰ τὸν ἀποστέλωσιν εἰς τὴν ἔπον. 'Ετρεχε τότε νὲ κρυφῇ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου, ἐκβάλλων δυνατὰς φωνάς. Τί εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὸν ναύτην τοῦτον τόσην ἀγάπην πρὸς μίαν σκιάνα ὑπὸ τῶν ἀνέμων προσβαλλομένην; Βεβαίως δὲν ἥταν συνθήκαι καθαρῶς τοπικαί. 'Υπηρχον ἀρά γε ἥθικαί τινες ὁμοιότητες μεταξὺ τοῦ προσριποῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πλοίου; 'Η κάλλιον εὗρισκε θέλγητρόν τι εἰς τὸ νὲ συγκεντρώνη τὰς χαρᾶς του καὶ τὰς λύπας, οὐτως εἰπεῖν, εἰς τὸ λικνον τοῦτο; 'Η καρδία ἀγαπᾷ φύσει νὰ περιττέληται ἐν στενωτέρῳ κύκλῳ. 'Οσφ ταπεινή καὶ ἀν φίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ φύσις του, τὰς

πτει τὰς πληγάδες της. Διὰ τοῦτο οἱ ἀνθρώποι οἱ μᾶλλον εὐχίσθηται, ὅποιοι εἶναι πολλοὶ τῶν ἀτυχῶν, εὐχεστοῦνται πολλάκις εἰς τὴν μόνωσιν. 'Ο, τι τὸ ἀσθητικά φύσει κερδίζει, ἀποβάλλει ἐν τῇ ἐκτάσει. 'Ορεις Ἃβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωστος ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Αβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωστος ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Αβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωστος ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Αβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωστος ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Αβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωστος ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Αβιντίου, τὰ τέκνα της ἀπεθνησκον ὑπέρ αὐτῆς μετὰ χαρκες. 'Ἐπαυταν νὰ τὴν ἀγαπῶσιν ὡς πρότερον, ὅτε τὰ ὅρια της ἔρθασαν τὰς 'Αλπεις καὶ τὸν Ταύρον. Γοῦτο συνέθειν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διτι ὅν καὶ ὁ 'Αγγλος ναυτίλος προστίκα τὸ πατρικόν του πλοίον τῶν ἡμετέρων ἀγχθῶν. Δικτύατης ἔγνωσ

φει πισσώς τὸ ἔργον του. Τὸ εὐαγγέλιον δὲν εἶνε ὁ θάνατος τῆς καρδίας· εἶνε ὁ ρύθμος αὐτὴν κανών. Εἶνε ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματά μας δὲν εἶνε ἡ καλαισθησία ὡς πρὸς τὰς τέχνας. Ἀποκόπτει τὰν ὅτι ὑπερβολικόν, φυεύδει, κοινὸν καὶ τετριμένον ὑπάρχει ἐν τοῖς αἰσθήμασι τοῖς ἀφίνει δὲ δὲν εἶνε καλόν, ὑψηλὸν καὶ εὐγενές. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔξωραζει, καθαιριάζει καὶ ἀλιθῶς ἔξυφοι τὸ αἰσθημα τῆς φιλοπατρίας, καθιστώσα ἄκυτὸ θαυμάσιον παράγοντα τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ προόδου.

Όταν ἀπομαρχυνωμέθει τοῦ πατρίου ἐδάφους, τότε πρὸ πάντων αἰσθανόμεθα τὸ ἔνστικτον, ὅπερ μετ' αὐτοῦ μᾶς συνδέει. Ἐν ἐλλείψει τῆς πραγματικότητος, ζητοῦμεν νὰ τρεφώμεθα δι' ὄνειρων. Ἡ καρδία εἶνε ἔκτεινεμένη εἰς ἀπάτας. Ὅστις δήποτε ἔθηλασε τὸ μητρικὸν γάλα, ἔπει συγχρόνως καὶ τὸ πετήριον τῆς ἀπάτης. Ἀλλοτε εἰς ἐν δάσος, μίαν κοιλάδα ἢ ἐναὶ βράχον ἀπονέρει μίαν ἐν τῶν γλικεῖῶν ὄιομασιῶν τῆς πατρίδος. Μηκρὰν τῶν ὄχθων, δικούς ἔγεννηθη τις, ἡ φύσις δι' αὐτὸν εἶνε ὑποδεεστέρα πως, καὶ δὲν παρίσταται εἰς αὐτὸν εἰμὴ ὡς σκιά ἔκεινης, τὴν ἔποιαν ἀπώλεσε.

Μία ἄλλη ιδιότης τοῦ ἔνστικτου τούτου τῆς πρὸς τὴν πατρίδην ἀγάπης εἶνε τὸ ν' ἀποδίδῃ τις μεγάλην ἔξινεις ἀντικείμενη μικρᾶς καθ' ἕσυτα τὰ ἄξιας, ἀλλ' ἀπέρ προέρχονται ἐκ τοῦ τόπου του, καὶ ἀπέρ ἔχει μεθ' ἔχυτοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἡ φύση φαίνεται δὲ τὸ πρηστήριον πως καὶ ἀπὸ τῶν ἀψύχων αὐτῶν πραγμάτων, ἀτινὰ συνεμπέσθησαν τὰς διαθέσεις μας.

Ἐκεν τις τώρα ἥθελε μᾶς ἐρωτήσῃ, τίνα ἄρξ γε εἶνε τὰ ἴσχυρὰ ταῦτα θέλγυτρα, δι' ὃν τοσούτον στερρῶς συνδεόμεθει πρὸς τὸ γενεθλίον ἔδαφος, ἡ οὐλήμεν δυσκολευθῆ ν' ἀτα-τήσωμεν. Ἰτωδὲ τὸ γλυκὺ μειδίαμα τῆς μητρός, τοῦ πατρὸς ἢ ἀδελφοῦ, ίσως ἡ ἀνάμυνητις ἐνὸς ἀρχαίου παιδαγωγοῦ, δεστις μᾶς ἀνέθρεψεν, ἡ νέων συντρόφων τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἰσως αἱ φροντίδεις καὶ περιπολίσεις, ὡν ἐτύχομεν παρὰ τῆς τρεφοῦ ἢ ἐνὸς γέροντος ὑπηρέτου. Ἰσως τέλος ἀπλούστατα καὶ ὅλως, κατέμεντα περιστατικά.

Ἄλλ' ἀπασχι αὐται αἱ ἀναμυνήσεις μετὰ τῶν διάρεστων καὶ βαθειῶν ἐντυπώσεων των, δις ἀπο-

χομίζει τις μακρὰν τῆς πατρίδος του, οὐδὲν ἀλλο ἀποδεικνύσσειν εἰμὴ τὴν πραγματικότητα μιᾶς Προνοίας, καθόσον ἀλλως δὲν θὰ ήδυναντο νὰ ἔναι ταῦτα ἡ πριγὴ τῆς φιλοπατρίας καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν τῶν ἐξ αὐτῆς παραγομένων, ἐὰν δὲν διετίθεντο οὕτως ὑπὸ θελήσεως τινος ὑπερτάτης καὶ Διανοίας πανσέρφου, παναγάθως περὶ τῶν τοῦ κόμου προνοούσης.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἐγ Ιωαννίτος

Σ. Κονταθανάσης

ΑΙΦΙΝΔΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Σὲ κόμπατ' ἀφροστέφαρα θὰ ἵπα τὰ κατοικήσω, μέσα 'ε τὰ φύκια τοῦ γαλατοῦ χρυσῆ φωλὶὰ τὰ κτίσω. σὲ μαργαρόσπαρτας σπηλαῖαι, χορταριασμένος βράχον τοὺς γλάτους τᾶχω τοῦ γεροῦ συντρόφους μου μοράχον. τὸ κῦμα τᾶχω τῆς ιερᾶς, ποσ 'ε τὰ γερά μου πλίτε. καὶ καθε μὲν τὰ μὲν θαρρῆ βαρχοῦλα ποσ διαβαίνεται γαλατόπεπλη, γεράδι' ἀφροστασμένη. Νὰ μὲν χαϊδεύῃ τῆς αὐγῆς τὸ λόδροσο δέρε κ' ὑγραῖς ἀχεῖδες τῆς ρυζοῦ τὰ μοσ σκορπᾶ τάστερι' καὶ τὰ πουλάκια τούραρο, ποσ 'εταῖς σπηλαῖαι σιρό-

τρούρια καὶ κουρασμένα τὰ φτερὰ 'εποῦς βράχον των διπλορούρια, τὰ τὰ ρωτῶ τι γίνεται εἰς τῆς στερεᾶς τὸ δόδμα, κε' ἀτ' ὅλοι 'κεῖ μὲν ἔχασαν η μὲ θυμοῦται' ἀπόμα... Σὲ κόμπατ' ἀφροστέφαρα θὰ ἵπα, τὰ κατοικήσω, ἐμπόρος μου τᾶχω τῆς αὐγῆς, τὴ δύο τᾶχω πίσω, 'ψηφλὰ τὰ βλέπω οὐραρό, γεράδι τὰ βλέπω χάμουν, 'ε τὴν λαφειρέντα ἐρημά, 'ε τὴν γαλατὴν δροσούλα μουν. Καὶ 'ε τὸ βεντοῦ παλάτι μου, 'ε τὸ βράχο ποχῶ θρόνο, ἔστε 'π ὁ βρόγτος τοῦ γεροῦ μοσ ψιθυρίζει μότρο, τᾶχω συντρόφους τοὺς γκρεμούν, τὰ φείδα τῆς θα-

(λάσσος,

τῆς μπόραις, τάστραπόδροντα, τὰ τέρατα τῆς πλάσιοι.. Γιατὶ τοῦ κόσμου τᾶδεκα, τὴς γῆς τὰ μαῦρα πάθη 'χθαταν φαρμάκια φογικὸν 'ε τὸν στήθον μου τὰ βάθη. κε' διτος τὰν ηδούρι 'ετο κλουβί, 'ετε τούτη τὴ ζωή μου μὲ τὰ φτερά τῆς δέρεται καὶ λαχταρᾶ ἡ ψυχή μουν. Κε' ἀτ' ἐρθη μπόρα φοβερὴ καὶ κύμα θερωμένο, τὰ φοβερίσια τὰ γκρεμάτα τάφροθρεκτα ποσ μέρω, κε' ἀτ' ὁ Βοστᾶς ὁ βροτερός, σᾶρις φτερωμένος 'Αρης, πριβάλη 'ε ἄρριο σύννεφο καὶ κύμα καβαλλάρης, ἀτ' βρέκη πλοσα δ οὐρανὸς καὶ οι βράχοι ιδρώσουν αἷμα, καὶ τόνη φύδης ὁ γαλάτος. Ἀχέροτας τὰ φέμα, θὰ ηραι διληγάτερη ἢ μετὸν αὐτὴν ἐμπόρος μουν ἀπὸ τὴ μπόρα τῆς ζωῆς 'ε τὴν ἀδυσσο τοῦ κόσμουν

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Mme B. D' ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

I

Ἡτο μεσοιάκτιον· ἡ γῆ ἔκαιματο τὰ πνεύματα τὸ ούρανοῦ ἡγρύπνου ἐπ' αὐτῆς καὶ ὁ ἄνεμος τῆς ἑσπέρας ἐλιννίζε τὸν υπνόν της.

Τὶς ζητεῖ νὰ διακεδψῃ τὴν γλῶσσαν τῆς νυκτός; τὶς ζητεῖ νὰ ἐπιναχέρη τὸ φῶς εἰς τὰς σεμνάς τῆς σκιάς; Ω, δὲν εἶναι ψυχὴ πάσχουσα ἐξ ὄποιασ- δήποτε ὀδύνης.

Δὲν εἶνε ἡ ἀσθενής κόρη προσευχομένη διὰ τῆς φωνῆς η διὰ τῆς καρδίας. Δὲν εἶναι διειρώνας ἀσθετικῶν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ μόχου. Δὲν εἶναι ἐκ τῆς ὥρας γῆς του ἀπόδημος, εἰς ην τὸν ἐπαναχέρουσι τὰς ἡδές του δινειροπολήματα. Δὲν εἶναι ἀνημφόδιος; η εἰς τὴν λατρείαν τῆς θρησκείας; η τοῦ ἔρωτος ἀφωσιωμένη ψυχή... καὶ ἐν τούτοις εἶσαι σύ, νέε, μὲ τὸ πύρινον δύμα τηνίσκων ὑπὲ τὰ είκασι τῆς νεβτητός σου ἔτη.

Κατὰ τὶς συνετέλεσαν διὰ τὴν εὔτυχίαν σου, 'Ελιμ δε Μάνστελ, οι τῆς γηραῖς Γερμανίας θησαυροί σου καὶ η σοφία σου η ἀντιληφεῖσα ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Λέσσεγκ καὶ Βίνκελμαν, καὶ η ιστορία σου η ἔνδοξος, καὶ τὸ δουκικὸν οἰκόσημόν σου καὶ οἱ ψήλοι τεμαχιωτικοὶ πύργοι σου καὶ αἱ τῆς Γρενέδης διπλοσκευέσσι καὶ οἱ τῆς Ἀνδαλουσίας μέλανες ἵπποι σου;... Κατὰ τὶς συνετέλεσαν διὰ τὴν εὔτυχίαν σου δλαις αἱ ὥραται αὐται τέχναι, & συνήθραισας μὲ τόσας ἑορτὰς ὅπως κοσμήσωσι τὰ πλούτη σου; Δὲν ἀναπταύσεσαι ἐκ τῶν καρδιακῶν σάλων, καὶ η νῦν μὲ τὰ μυστήρια της, η νῦν, δὲν φέρει μέχρι σου τὴν γαλήνην της, καθότι ἐν τῇ σιγῇ τῶν δυντων τὸ ιδανικόν σου δὲν φαίνεται υπενδυμένον, διὰ σέ, τὴν υπαρκτικότητα δπως σὲ εἰπη δὲν ἡ στιγμὴ τοῦ σκότους διὰ τὴν πτωχὴν σου γῆν, εἶναι η στιγμὴ τοῦ ήλιου διὰ τὴν εὐδαιμονά της γῆν. Τότε ἀναμφίδιος, τότε μεταξὺ τῶν γυναικῶν οὐδὲν ἐν τῷ φθερτῷ τούτῳ κόσμῳ θὰ τὴν συνήντα· καὶ εἰς τούτου προήρχετο η ἀπελπισμοῦ διότι δὲν θὰ ἐπανεύρισκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀγαπητήν του. Δὲν θὰ τὴν ἀνετίθεται τῶν γυναικῶν οὐδὲν ἐν τῷ φθερτῷ τούτῳ κόσμῳ θὰ τὴν συνήντα· καὶ εἰς τούτου προήρχετο η γοήτευσίς του, η γοήτευσίς του ζωῆς.— 'Ημέρων τινὰς ἐν τῷ παραλίῳ του ξέλεξε τὴν λευκὴν παρθένον διὰ μνηστήν του καὶ κατέθετο ἐνώπιον της τὸ τοῦ δουκός στέμμα του καὶ τὸν χρυσούν δακτύλιον, σημείον μνηστήν του καὶ εἰς τῆς ημέρας ταύτης η διακόρος θλίψις του ηγέ-

της γλώσσης τῶν πνευμάτων καὶ ἡ καρδία της ριγοὶ ἐρχομένη νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς καρδίας, ητὶς μόνη τῇ δίδει τὴν ζωήν.

Πλὴν διὰ πᾶν βλέμμα, διπέρ δὲν εἶνε τὸ σόν, 'Ελιμ, τὸ σνείρον σου δὲν εἶνε η μια ιδέα δικιβνος, ἐκδηλωθεῖσα μεγάλη καὶ σγνή υπὸ τοὺς ρεμβούς, χαρακτήρας νεαρᾶς κόρης. 'Ο Ραρχή θά την προύτιμα τῆς ζηγίκες του οἰκισενετας, καὶ η τῶν Παρθένων οἰκοζένει του θὰ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον ἐνώπιον της. 'Αχ, ναί, η εἰρήνη του ούρων ἔφενετο δὲν ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῆς γαρί-σσας κεφαλῆς καὶ γαλήνη τόσω γλυκεία τὴν περιέβαλλεν, ὡς τε ἱστατὸς τις ν' ζκούσῃ τὸν ἀλ-φρόν θροῦν τῶν πτερύγων τοῦ Σιραμέιμ, διπέρ τὴν ἔφρούει.

Ποιητοῦ ψυχὴ κατέτη δρατὴ ἐπὶ τοῦ ἐμπνευμένου τούτου πίνακος καὶ οἱ ἐνθεέμος ζωγράφος θ' ἐπέθηκε βεβαίως ἀφρῷ ἀπεπεράτωις τὸ ἔργον. 'Ισως, ἐλεγύν, ἐπαναχέρετο ἐνίστις ἐκ τῆς ἄνω κατοικίας; ὅπως θαυμάζῃ ἀκόμη τὴν παρθένον του, ητὶς κατεῖχεν αὐτὴν μόνη, δλην τὴν καλλονήν τῶν τέκνων τὸ ούρων. Καὶ πρῆγμα παραδέξον! η γυνὴ οὐδὲν ἔχειν ἐκ τῆς χάριτος αὐτῆς μετὰ τῆς παξιμούσσωεις της ταύτης μετ' χρυσέλου. 'Ητο η Εὔκ πάντοτε, η Εὔκ ἐνίστις τοῦ ἐπανευρεθέντος Παραδείτου· η μεταγενεστέρα Εὔκ μεθ' δλων αὐτῆς τῶν θελγήτων.

'Ω, η ἀφιερωμένη λυχνία καίει νυχθμερὸν ἐνώπιον τῆς Θεοτόκου, δμοίως καὶ η ὄνειροπούλης ψυχὴ τοῦ 'Ελιμ κατηνναλίσκετο ἐνώπιον τῆς νεαρᾶς ιδεώδους κεφαλῆς. Τὴν εἶχε τοπισθεῖσε ἐντὸς τοῦ μᾶλλον ἀπομεμονωμένου ἀσύλου τῶν ἀνακ

νετο. Ή ήδε αὕτη, ἀκατανόητος δύναμις, κατέστη η ψυχὴ τῶν αἰσθημάτων του, το ἐλαττήριον δὲ λόγων τῶν ἔργων του. Αὕτη ἡ τοῦ πώματος ἐμέτρει τὴν χαρὰν, ἢ τὸν καθίστα τεθλιμμένον ἢ ὑπερήφανον, πλήρη ἐπιδῶν ἢ ζηλοτυπίας. Ναὶ καὶ ἡ ζηλοτυπία ἔριπτεν ἐνιστεῖ τὴν σκιάν της ἐπὶ τῆς ἀγνῆς λάμψεως τοῦ ἐφωτός του πλὴν δὲν ἡδύνατο επὶ πολὺν ἡ μαυρώσῃ αὐτὸν, καὶ ω; αἱ πρῶται ἀετίνες τοῦ ἥλιου τὴν πρώιαν ἀπεδώλουσιν ἐκ τοῦ ὄρεζοντος τὰ νέφη, τὰ γαληνιαὶ βλέμματα τῆς ιεαρᾶς του ἀγίας, διεσκόρπιζον ὅλγον καὶ ὅλιγον τὰς ἀστράστους βασάνους τῆς κηρδίας του. "Ω, τότε ἡτοί εύτυχής; Η θιθάνετο ὑπερφάνειαν διὰ τὸ λατρευτόν του ἀστρούργημα Δυνάθροιζε δι' ἐρτῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐκ τῶν βιβλίων του, τῶν θηταυρῶν του, τῶν εἰκόνων του, δὲν τοῖς ἀπέκρυπτεν ἢ τὴν κεφαλὴν τῆς παρθένου του. "Απαξί μόνον εἰς νεανίας ἐκ Γερανίας ὡς ἀκελεῖος, δι πρῶτος τῶν φίλων του καὶ πλεον ἡ ἀδελφός του — ἀφοῦ τῷ ἐνεπιστεύθη ἐν μέρει τὸν παράδοξον ἡρωτά του — ἤχθη ἐκ χάριτος ἀστικῶς ὅλως, ἐν τῷ μιστηριώδει κρησματίῳ.

— Παρατήρησον, λέγει ὁ Ἐλίμ, παρατήρησον ἵδον ἡ πολυαγαπιμένη μου, δι ἔγγειος τοῦ Ιαρχαδέσου μου. Τίποτε ἐν τῇ γῇ δὲν τῇ δοιάζει. Εἶναι ἐν ὄντειν, βλέπεις; πλὴν τὸ δινειον τῆς ὑπαρξίας μου, διπερ μὲ βρυκαλίει ὅταν γρηγορῶ καὶ μὲ ἀρυπνίει ὅταν κοιμῶμαι. Εἶναι ἐν γόντρον, μία φαντασία; ἐν φεῦδος, τέχνη; ἀνάπλασμα;.. "Αλλ' ἀδιάφορον! ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τοιευτορόπως πλασμένη, θιβερή ἐν τῇ πραγματικότητι, ὑπέροχος ἐν τῇ ἀνυπαρξίᾳ;

Ιδέ· πότον ἡ νέα αὔτη κεφαλὴ εἶναι ὡραία..

— Ναὶ, ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ὡραία, πλὴν ὑπάρχει. Εἶναι ὑψηλή, ἔχει θεοκοκτατέτες, τὴν εἰδον..

— Τὴν εἰδές;

— Ναὶ, εἶναι μίχ κορή, ἡ τοις χροτιμεῖσις ὡς ὑπόδειγμα ἀντὶ ἀργυρίου, παρὰ τῷ Ιαλυέρῃ, τῷ ίταιῷ ζωγράφῳ. "Αλλ' εἶναι ὡραία, σὲ λέγω, εἶναι θαυματία. Εἴθε νὰ τὴν ιδῃ;, Ἐλίμ, θὰ γοντεύῃς..

— Οὐδὲ μιαν τὴν γυναῖκα τούτην, ἀπεκρίθη μὲ μειδίαμα ςδιαφορίας ὁ Μάνοφεϊδ. Καὶ εἰσερχόμενος ἐν ταῖς ἀπεράντοις στοαῖς τῶν εἰκόνων

αὐτοῦ, τὰς ἐπέδειξεν ὅλας τῷ φίλῳ, τὰς μὲν κατόπιν τῶν δέ, ἔκθεται αὐτὰς εἰς τὸν θαυμασμόν του βραδεώς κατὰ Σχολήν, μὴ λησμονῶν οὐδὲ ἐν δνομή, οὐδὲ μία χρονολογίαν, οὐδὲ ἐν θέματα ἐκ τῶν ὄνομάτων, τῶν χρονολογιῶν καὶ τῶν ἀθανάτων τούτων θεμάτων. Καὶ δὲ τὸν θέαν τοῦ ἐνθέρμου ἐνθουσιασμοῦ του, τὸν ἔξελαθεν ἐρωτόληπτον δὲ δῆλα τὰ ἀριστουργήματά του.

Πλὴν δὲ τὴν ἑσπέραν ἐπηλθεν, δὲ τὸν Ἐλίμ ἐν τέλει εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ μιστικοῦ ἐφωτός του, μετατρεπέντος εἰς μίσος ἐν τῇ καρδίᾳ του, προσήλωσε τὸν ἀτενὴν βλέμματά του ἐπὶ τῆς βεβηλωθεστοῦ σεμνῆς εἰκόνος καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ ἥρετο ἡ πελη τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐξ οὗ σου τρομερὰς ὡς ἡ πάλη τῶν ἀνέμων ἐπὶ τῆς θαλάσσης. "Η νῦν ἡτοί βριθυτάτη ἐν τῇ ψυχῇ του. "Γαχίζει ἀστραπὴν τὴν διπλακάσιον ἀπομεμαρυσμένην καὶ βρυνταὶ ὠρύοντο καὶ ἡ σεμνὴ εἰκὼν διηρχετο καὶ ἐπανήρχετο ἐντὸς τῆς θυέλλης, γλυκεῖς καὶ ἀδόλος, ὡς οἱ μικροὶ λάβοι, ὃν ἡ πτέρυξ ἔμιζε τὰ τεταργαμένα κύματα.

(Ἀκολουθεῖ)
(Μετάφρ. ὑπὸ Βιογρινίας Η. Εὐαγγελίδην)

ΑΝ ΣΕ ΠΤΩ ΕΙΠΕ ΤΟ ΜΟΥ

Μελαγχολεῖς; .. πλὴν διατί
Ἐγκάρδιος μου φίλην...
Τί ἔχεις; τί τὸ αἴτιον
Καὶ δὲν γελοῦν τὰ χείλη; ..

Πόθεν αὐτὸς διρεμβασμὸς..
Τὸ παγετῶδες ὑφος...
Τὸ βλέμμα σου τὸ σκύθρωπόν
Τῆς γλώσσης σου διγρίθος; ..

Μαντεύω! .. μηπως εἰμ' ἔγω
Ἡ ἀληθὴς αἰτία
Τῆς τόσης ἀθυμίας σου;
Φρικτὸν τῇ δάπνειά!

Ληπτὸν .. εἰς δινειρά πικοῦ
Δὲν θέλω νὰ ρεμβάζης...
*Αν σὲ πτω ἐπέτε το μου
Εἴτε το μὴ οιστάζεις.

· Απὸ τὰ χείλη μου μομφὴ
Δὲν θὰ ἔξελθῃ ίσως ..

Μήπως καθόλου συμφωνεῖ
Συμπάθεια καὶ μῆσος;

Εἰπέ το! θ' ἀπομακρυνθῶ
"Ἄς γινῃ ἡ θυσία ..
Σὺ μόνον ζῆσε εύτυχής,
Σὺ φίλη μου γλυκεῖα.

Σπ. Χριστόφορίδης

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἡδε ἀρ. 30)

· Ο Γελεκάς πρέπεινε εἰς τὸν Γαβρίλην ἐρυθρά τινα χαρτία. Ούτος ἐλαβεν αὐτὰ μὲ τρέμουσαν χεῖρα, ἔρριψε τὰς κώπας καὶ ἐσπεισε χρύπτων αὐτὰ εἰς τὸν κόλπον του, ἀπλήστως καρμύμων τοὺς δρομαλίμους του καὶ θορυβωδῶς εἰσπνέων τὸν δέρα ώστε ἐπινέ τη καλὸν αὐτὸν. "Ο Γελεκάς παρετήρει, σκωπτικῶς μειδῶν. Καὶ ὁ Γαβρίλης, ἐκ νέου ἐλαβε τὰς κώπας καὶ ἐκωπηλάτει νευρικῶς μετὰ σπουδῆς, ὡσεὶ ἐφοβεῖτο τι, νέων κάτω. "Ετρεμον οἱ ὄμοι καὶ τὰ ὄτα του.

— "Α, ἀχόρταστος πούσαι!.. Δὲν εἶναι καλό..
Μὰ θὰ πῆς τί; .. χωριάτης .. — σκεπτικῶς εἰπεν ὁ Γελεκάς.

— Μὰ βέβαια μὲ τὰ γρήματα μπορεῖ δ, τι θύλεις νὰ κάμης—ἀνέκραζεν ὁ Γαβρίλης, αἴφης ἐξαπτόμενος ὑπὸ ἐριθισμοῦ, ὃ ὅπιος ἐνέφρινε σφρόδρων πάθος. Καὶ κομματικῶς, μετὰ ταχύτητος, ὡσεὶ κατεδίκως τὰς σκέψεις του, συλλαμβάνων πιτολένχας τὰς λέξεις, ὡμίλεις περὶ τῆς ζωῆς ἐν τῷ χωρίῳ μετὰ χρημάτων καὶ ἀνευ αὐτῶν. "Γπόληψις, εὐχαριστησίας, εύθυμία!..

· Ο Γελεκάς ξικουεν αὐτὸν προσεκτικῶς, μὲ σούσαρόν πρόσωπον καὶ μὲ ὄρθυλμούς ήμικλεισμένους ὑπὸ τινος σκέψεως. Κατὰ στιγμάς ἐμειδίας εὐχάριστον μειδίαμα.

— Φθάσαμε! διέκοψεν ἐπὶ τάλους ὁ Γελεκάς τὸν λόγον του Γαβρίλη. Τὸ κύμα ἐλαβε τὴν λάμψον καὶ ἐπιδεξίως ὥθησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμμον.

— "Ε, ἔδελφε, τώρα τέλειωτε. Τὴν βάρκα νὰ τραβήξουμε περὶ μακρυά, γιέ νὰ μὴ την πάρη τὸ κύμα. Θύμουν γε' αὐτή. Καὶ μετε τώρα μὲ σένα "Έχε γελά.. . "Απὸ δῶς ὡς τὴν πολιτεία ὄκτω βέρστια. αἱ τί, πάλι; ζανά 'ς τὴν πολιτείας θὰ γυρίσης; αἱ;

· Εἰς τὸ πρόσωπον του Γελεκάς ἔλαμπεν συνεχῶς, σάγκον καὶ πονηρὸν μειδίαμα καὶ δόλος παρείχε τὴν σῆψιν χυμρώπου, σκεπτομένου κάτι, λίκεν εὐχάριστον δὲ' ἐσ τὸν καὶ ἀπροτόδοκητον διὰ τὸν Γαβρίλην. Κιτήγαγε τὴν γετσα εἰς τὸ θυλάκιον του καὶ ἡκουύσθη ὁ φίθυρος χαρτίων.

— "Ογι.. . ἔγω δέν θὰ πάω.. . "Έγω.. .

— "Ο Γαβρίλης ησθμικίνε κάτι τὸν ἐπίεζε. "Ερρόχθει ἐν αὐτῷ στέφος δόλον ἐπιθυμιῶν, λόγων, αἰσθημάτων ἀλληλοφργούντων, καιόντων αὐτὸν ω; πὼ.

· Ο Γελεκάς παρετήρει αὐτὸν ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Τί σε κάμνει νὰ ζερώντας ἔτσι; — τήρωτης.

— Αὐτό ἔτσι.. . "Αλλὰ τὸ πρόσωπον του Γαβρίλην ἐναλλάξ ηρυθρία, καὶ ωχρία καὶ συνεστέλλετο ν τη θέσει του νῦν μὲν ἐπιθυμούντος νὰ ριθῇ ἐπὶ τὸν Γελεκάς, νῦν δὲ ἀναχαιτιζομένου ὑπὸ διαφόρο, ἐπιθυμίας νὰ ἐκπληρώσῃ τι τόσον δυσχερές.

· Ο Γελεκάς ησθνθη ἀθυμικών πρὸ τοιούτου ἐρεθισμού του νέου. "Ανέμενε πῶς θάποληζη.

· Ο Γαβρίλης ἥρετο γελῶν παράδοξον γέλωτα, παρόμοιον πρὸ τὸν λυγμόν. "Η κεφαλὴ του κατέπεπε. Ιι ἐξέφραξε τὸ πρόσωπον του ὁ Γελεκάς δὲν ἔθετε. Τεταργμένης ἐφάνεντο τὰ ὄτα του Γαβρίλη, ἀπὸ ἐριθρὸν μεταπίπτοντα εἰς ωχρό.

— Οὐ σὺ 'ςτὸ δικέδιο! — ἔκινησε τὴν χεῖρα του ὁ Γελεκάς. — ἐρωτεύθηκες μαζί μου; Τί; Μοῦ λυγίσκει, ττακέζεσκε σὰν κορίτσι. "Η σού κάνει κόπο νά με χωριστής; "Έη βιζασταρούδι; λέγε τι; ἔγω φεύγω!.. .

— Φεύγεις; — βρωνταδῶς ἐκρύγχσεν ὁ Γαβρίλης.

· Η ἀμμώδης καὶ ἔρημος ἀκτὴ ἐφρικάτεν ἐπ τῆς κραυγῆς του καὶ τὰ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης πλεύσασι. Εφρικάτες καὶ δ Γαβρίλης ὠρμησεν ἐκ τῆς θέσεώς του, ἔρρεθη εἰς τοὺς πυθας τοῦ Γελεκάς, ἐνηγκαλισθη αὐτοὺς καὶ εἴλυσε πρὸς ἔκτιόν του. "Ο Γελεκάς ἐκλονίσθη, βρέως ἐκάθισεν

ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τρίχας τοὺς ὁδόντας ἀγρίως ἔκινησε τὴν χεῖρά του, τὴν μακράν του χεῖρα, τυστριχθεῖσαν εἰς πυγμήν. Ἀλλὰ δὲν κατεβίβατεν αὐτὴν, ἀνακοπεῖς ὑπὸ τοῦ αἰδήμονος καὶ ἰκετευτικοῦ ψιθύρου τοῦ Γαβρίλη.

— Περιστεράκι μου! . . . Δόσε σὲ μένα . . . αὐτὰ τὰ χρήματα! Δόσ' τα γιὰ τὸνομα τοῦ Χριστοῦ! . . . Τὶ εἶναι γιὰ σένα, Βέβαια σὲ μιὰ νυχτιά . . . Δόσε . . . προσευχές θὰ κάνω γιὰ σένα! Αιώνια . . . σὲ τρεῖς ἐκκλησίες . . . γιὰ σχώριο τῆς ψυχῆς σου! . . . Αὐτά γιὰ σένα οὔτε μιὰ βραδυά . . . μὰ 'γώ 'ετὴν γῇ θά τα . . . "Αχ, δός μου τα! Βέβαια σὲ τὶ θά τα κάμης; . . . Σου κοστίζουν; Μιὰ νυχτιά! . . . καὶ πλούσιος! Κάνε τὸ καλό. Έσύ εἶσαι χαμένος . . . Δὲν ὑπέρχῃ γιὰ σένα δρόμος . . . Μὰ ἔγω θά . . . δὲ, δός τα σὲ μένα!

Ο Τσελκᾶς ἔμφοβος, ἐκπληκτος, δργίλος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀνεστραμμένον πρὸς τὰ ὅπιεθεν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἐκάθητο, ἐσιώπα καὶ φοβερώς καὶ ἀγρίως ἔβλεπε τὸν νέον, ὅστις ἐμβαλὼν τὴν κεφαλήν του μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ Τσελκᾶς, ἀσθμαίνων, ἐψιθύριζε τὰς ἵκεσίας του. Ἀπώθησεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους, ἐνέβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν Γαβρίλην ἴριδοειδῆ χαρτία.

— Νά, σκύλε! περιδρόμιας . . . ἐρώναξ, τρέμων ἐξ ἐρεθίσμοι, ἐξ ὄξεις λύπης καὶ μίσους, πρὸς τὸν ἀπληστὸν τοῦτον δοῦλον. Καὶ ρίψεις τὰ χρήματα, ἥσθάνετο ἐσυτὸν ἥρωα. Η γενναιότης ἐλαμπεῖ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του, εἰς ὅλην του τὴν μορφήν.

— Βγώ ὁ ἴδιος ἡθελει περισσότερα νά σου δώσω. Σέ πόνεσα ψέ τὸ βράδυ. . . θυμίθηκε τὸ χωριό . . . Σκέφθηκε . . . "Ας βοηθήσω τὸν νέον. Περίμενα, τί θά κάμης, θά ζητήσης — σχι; Καὶ εύ . . . σχι, σκουπίδι, ζήτουλα! . . . Μήπως γιὰ χρήματα πρέπει κανεὶς ἐτοι νά βασανίζῃ τὸν ἐσυτό του; Βλέκα! Ἀχόρταστοι διαβόλοι! . . . Τὸν ἔκυτό τους θυμοῦνται . . . Γιὰ πάντες καπίκια πουλιέσθε! . . . σχι;

— Περιστεράκι μου! Ο Χριστός νά σε φυλάχῃ πόσα ἔχω τώρα ὄγώ; . . . χίλια! . . . "Εγώ τώρα . . . εἴμαι πλούσιος! . . . — Έβάθυνεν ὁ Γαβρίλης ἐν ἕδοντῇ, τρέμων, δλος καὶ κρύπτων τὰ χρήματα

εἰς τὸν κόλπον του. — "Αχ σὺ ἀγαπημένε μου! . . . Ποτὲ δὲ θά σε ξεχάσω . . . ποτέ! . . . καὶ τὴν γυναικά μου καὶ τὰ παιδιά μου θά τη προστάξω . . . νὰ προσεύχωνται γιὰ σένα!

Ο Τσελκᾶς ἦκουε τὰς θρηνοφθίλας του, παρετήρει τὸ λάμπον, τὸ ἡλλοιωμένον ἐκ τῆς μέθης τῆς ἀπληστίκης πρόσωπον καὶ ἥσθάνετο, δὲν αὐτὸς — κλέπτης, ἀεργος, ἐπαίτης, ἀπεσπασμένος ἐπὸ παντὸς σικελού πρὸς αὐτόν, ποτὲ — δὲν θὰ φέσῃ μέχρι τόσης ἀπληστίκης, ἔξευτελισμοῦ, καταπτώσεως, λήθης τοῦ ἐγωισμοῦ του! . . . Καὶ η σκέψις αὐτη καὶ η συναίσθησις ἀπλήρουν αὐτὸν τῆς συνειδήσεως τῆς ἐλευθερίας του καὶ τοῦ θάρρους του καὶ ἐκράτουν αὐτὸν πλησίον τοῦ Γαβρίλην ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς θαλάσσης ἀκτῇ.

— Εύτυχισμένο μ' ἔκαμες! . . . — ἐφώναξεν ὁ Γαβρίλης καὶ λαβών τὴν χείρα τοῦ Τσελκᾶς, εσφιγγεῖν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ο Τσελκᾶς ἐσιώπητε καὶ ὡς ἄρκτος ἔδειξε τοὺς ὁδόντας. Ο Γαβρίλης ἔξέχυνε.

— Βέβαια 'γώ τι σκεπτόμουνχ; θά φέσαιμε ἐδῶ . . . 'Βγώ τὰ χρήματα . . . τάειδα . . . σκέφτουμαι . . . θά τον πιάσω ἐγώ ἐκείνον . . . ἐσένα . . . μὲ τὰ κωπιά . . . πέρων τὰ χρήματα, ἐκείνον 'ε τὴν θάλασσα . . . ἐσένα . . . αἱ; Ποιὸς θά τον ζητήσῃ; Καὶ νά τον βροῦν δὲν θέρχίσουν ἀνακρίσεις — Πῶς, καὶ ποιὸς αὐτὸν τὸν . . . σκότωτε. Δὲν εἶναι αὐτὸς τέτοιος ἀνθρώπος, νὰ σηκωσή κανεὶς θύρυσο γι' αὐτόν! . . . Δὲν εἶναι ἀναγκαῖος 'ε τὴν γῇ!

— Δόπε 'δῶ τὰ χρήματα! . . . — ἐβρυχήθη ὁ Τσελκᾶς, συλλαμβάνων τὸν Γαβρίλην ἀπὸ τοῦ λαϊμοῦ . . .

Ο Γαβρίλης ἔξέφυγεν ἀπαξ, δύο τρίς; . . . ή ἀλληλούχος τοῦ Τσελκᾶς ὡς δφις ἐτυλίχθη περὶ αὐτὸν . . . Τριγυμὸς τοῦ σχιζομένου χιτῶνος του — καὶ ὁ Γαβρίλης ἐκείτο ἐπὶ τῆς ἄμμου μὲ ἡλιθίως ἀνοικτοὺς ὄφθαλμούς, ἀρπάζων διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν του εἰς τὸν ἄέρα καὶ κακῶς δεικνύων τοὺς ὁδόντας του, ἐγέλα διακεκομμένον, δριμὺν δηκτικὸν γέλω τα καὶ οἱ μύστακες του νευρικῶς ἀνεπήδων εἰς τὸ γωνιώδες, δέν πρόσωπόν του. Ποτὲ καθ' δλην του τὴν ζωὴν δὲν ἔρρεπισαν αὐτὸν τόσον ἀλγειώδες καὶ ποτὲ δὲν ήτο τόσον ὠργισμένος.

— Τὶ εὐτυχισμένος! — ἐν μέσῳ γελώτων ἥρωτοσεν ὁ Τσελκᾶς καὶ στρέψεις εἰς αὐτὸν τὰ νώτα, προύχωρης πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως. Καὶ δὲν ἔθάδισε δύο βήματα, δτε ὁ Γαβρίλης ὡς γαλῆ κυρτωθείσα, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος καὶ εύρεως περιστρέψεις τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἄέρα, ἔρριψε κατ' αὐτοῦ στρογγύλον λίθον, μοχθηρῶς καὶ χρήμας κραυγάσας:

— Ε-ένα! . . . Ο Τσελκᾶς ἀφῆκε κρυγήν πόνου. ἔλαβε τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν χειρῶν, ἐκλοισθη πρὸς τὰ ἐμπροσθινές ἐστράφη πρὸς τὸν Γαβρίλην καὶ ἐπεσε κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ο Γαβρίλης ἀπέθανε, βλέπων πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ ἔκινησεν οὗτος τὸν πόδα του, ἐδοκίμασε νὰ ὑψωτῇ τὴν κεφαλήν του καὶ ἔξιπλωθη, δονήσας, ὡς χορδή. Τότε ο Γαβρίλης ὠρμητε τρέχων μαρκάν, δπου ἐπὶ τῆς ὄμηχλωδούς στέπης ἐκρέματο τριχωτὸν μαύρον, σύνεφουν καὶ ἡτο σκότος. Τὰ κύματα ἐρλοίσθιον, τέχονται εἰς τὴν ἄμμον, χυνόμενα εἰς κύτην καὶ πάλιν στρεψόμενα. Ο ἀρρεῖς ἐτύριζε καὶ αἱ ρυάδες τοῦ ὄδατος ἐπέτων καὶ τὸν ἀέρα.

Ακολουθεῖ.

ΚΛ. Βασσαρδάκις

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

III

— Δὲν μοῦ λές, θεία, γιατὶ ἔλεγεν ή κυρά Γιώργαινα δτι ἔφαγεν τὰ ψάρια τὸν ἄνδρα της;

— Εάρεις τὶ ήταν μιὰ φορὰ αὐτὴ ή κυρά Γιώργαινα; ή ἀρχοντοθυγατέρα τοῦ παληοῦ καιροῦ κατάντησε τώρα νὰ γνέθῃ τοῦ κόσμου μιὰ είκοσάρα τὴν τολούπα. Κόσμε ψεύτικε! Ο ἄνδρας της 'ε τὸν καιρὸν τῆς χολέρας μπτῆκε 'ε τὸ παπόρι, ποῦ νοίκιασαν κατί σφράγοντοι ἀπὸ τὸ Ιαληποτωγάνη, γιὰ νάρθη 'ε τὴν πατρίδα. Σ τὸ δρόμο τὸν πιάνει ποῦ λές, παιδάκι μου, ή βλοπούμενη δρορώστια καὶ πεθαίνει. Καὶ γιὰ νὰ μὴ κάμη τὸ παπόρι καραντίνα, τὸν δίχνουνε 'ε τὸν

θάλασσα. Αύτη ἡ δρορώστια είναι πολὺ κολλητική, γιατὶ θυμᾶμαι, δσοι γλυτώσαν τότε κι' ήρθαν, σαράντα μέραις δὲν τοὺς ἐμπάζαν 'ε τὸ χωριό. Τοὺς είχαν πέρα 'ε τῆς Παναγίας τὸ παρακλῆσι καὶ τοὺς πήγαιναν ψωμί 'ε τὸ σακκούδι καὶ τὸ κρεμούσαν 'ε ένα δένδρο καὶ τὸ ἀφναν κι' ἔφευγαν, ούτε μιλιὰ δὲν τοὺς ἔδιναν. Απὸ τότες ή κυρά Γιώργαινα ψάρι 'ε τὸ στόμα της δὲν ἔβαλε, γιατὶ τὰ ψάρια είχαν φάγει ἀπὸ τὸ κορμὸν τάνδρος της, καὶ τὸ τσεμπέρι δὲν τῆς ἔλειψεν ἀπὸ τὸ κεφάλι. Εμεινε μὲ τὸ Πέτρον της μονάχα, τὸν κουνάρησε ως 13 χρονῶν καὶ τὸν ἔστειλε 'ε τὸ ξένα. Κι' ἀκόμη τὸν καρτερεῖ ἀπὸ τότες! Καὶ τῶνειρό της ποῦ τὸν εἶδε...

— Τί; τί; εἶναι κακό; . . .

— Οχι, παιδάκι μου, Θεός φυλάξοι· ἀλλο ήθελα νὰ πῶ πῶς εἶναι καλό. Τὴ τσούπρα ήταν μιὰ φορὰ, σοῦ είχε ένα φρεΐδι μαύρο μαύρο γατάνι, κατί μάτια γλυκά, ποῦ ἔκαναν τοὺς νιοὺς χίλια κομμάτια καὶ ένα πρόσωπο μὲ κοκκινάδια σὰν μῆλα καὶ μιὰ περπατοσιά θιαμαχὴ κι' ἀμάν ἀμάν. Κι' ἀπάνω τρίχα της δὲν κάθουνταν. Τὴν κατάντησαν ή δυστυχίας καὶ τὰ γεράματα σὰν μὴν ήταν αὐτή, ποῦ δταν ἔμβαινε 'ε τὸ χορό, ώμμορφαίνεν δλος δ χορός, σὰν νὰ μὴν ήταν αὐτὴ ή ἀρχοντοθυγατέρα τοῦ παληοῦ καιροῦ. Νὰ καη τὸ σπίτι της καὶ νάρθη 'ε αὐτὸς τὸ παληοκάλυβο, καὶ τὸ πατρικό τηςβιό νὰ τὸ πάρουν δλο οἱ χρεωστῆδες τοῦ ἀνδρός της. Ποιόν είχε ή ἔρημη ή Γιώργαινα νὰ τῆς παρασταθῆ. Κανένα. Δεύτερος θάνατος, παιδάκι μου, εἶναι δροχοντοξευσμός.

Θεέ μου! γλύτωσέ μας!

ΙΑ

Η κυρά Γιώργαινα ἀπὸ τὴν ἔξηγησιν τοῦ ὄνειρου τῆς Κυριακῆς διήρχετο ὁρας ἀγωνίας παθαίνουσα συχνά παραισθήσεις.

Ίδού πυροβολισμός! (ἰσως κυνηγοῦ) καὶ οἱ παλιοὶ τῆς καρδίας της ταχύτεροι δυνατώτεροι. Καλπασμοί ίππων! . . . δίγος διατρέχει τὸ σῶμά της. Κωδωνισμός ίπ-

πων... νά! έντείνει τὸν ἀκοῦν της. Βά-
μπα παρὰ τὴν καλύβην... ἐκπληκτος
σπεύδει εἰς τὴν θύραν. Ὁ πυροβολισμὸς
εἶναι ξενητεμένου, τοῦ Πέτρου της. Οἱ
ἴπποι φέρουσι τὰς ἀπόσκευάς του. Τὰ
σπεύδοντα βῆματα εἶναι τοῦ σχηματι-
σμοῦ. Καὶ φαντάζεται ἡ πτωχὴ μάτηρ, ἔρ-
χομενον τὸν υἱὸν τῆς ἀπέιρους ἀπο-
σκευάς, φορτωμένας εἰς καραβάνιον ἵππων,
διημάντια καὶ φλωρῖα μέσα εἰς κιβώτια,
αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον ἐγκεκορδυλημένον εἰς
πολυτίμους σισύφας, μὲ βλαχικὸν κιλπάκι
εἰς τὴν κεφαλήν, μὲ πτερνιστῆρας εἰς τὸ
τέλος μεγάλων ὑποδημάτων, ώραῖον, εῦ-
ρωστον. Καὶ πῶς θὰ τὸν ἐνυγκαλίζετο θερ-
μῶς καὶ πόσα δάκρυα θὰ ἔχουν—δάκρυα
χαρᾶς. Τὴν καλύβην τῆς θὰ ἀντικαθίστα
Ἓν μικρὸν μέγαρον μετ' ὀλίγον, νύμφη δὲ
ἡ ὁραιωτέρα κόρη τοῦ χωρίου θὰ περιεπο-
εῖτο τὰ τελευταῖα τοῦ βίου τῆς ἐπι. Καὶ θὰ
ἀπέθνησκε εὐχαριστημένη εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ Πέτρου της.

— Νὰ! σὰν κάποιοι ἔρχονται! Α! νὰ δ
Πέτρος μου! τὸ χωρὶὸν ὄλο νὰ τὸν ἀκαλῶς
δρίσῃ. Αὐτὴν ἡ ἴδεα τὴν ἐβασάνιζεν, αὐτὴν
τὴν σκνινογραφίαν ἀποκλειστικῶς διέγρα-
φεν ἡ φαντασία της.

V

Δὲν εἶχον πορέλθει τέσσαρες ἡμέραι ἀπὸ
τῆς ἀληθινότητος ἐκείνης Κυριακῆς καὶ ἡ
θεῖα μου τὸν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου
Ἀθανασίου, μετέθη εἰς τὴν κυρά—Γιώργαι-
να δὰ νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς τὸ κρημνισμέ-
νον τοῦ ἑορτάζοντος Ἀγίου παρεκκλησὶ καὶ
νὰ ἀνάψουν τὴν κανδήλαν του, ἡ ὁποία εἰς
τὴν κοριφὴν ὀτίλου ἐντὸς κοιλῶματος ἐ-
κρέματο ἵσως ἐσθυμένη πρὸ τῆς εἰκόνος.
Μετ' ἀλλεπαλλήλους ματαίας προσκλήσεις
ἡ θύρα τῆς καλύβης ὑπεχώρησεν εἰς βιαίαν
ῶθοσιν, ἡ δὲ θεία εὐρέθη πρὸ τρομερᾶς
σκινῆς. Ἡ κυρά Γιώργαινα, συσωρευμένη
πρὸ τῆς ἐστίας της ἦτο νεκρά!

Καὶ ὅτε μετὰ τίνας ὥρας, ἀφ' οὗ ἐσπευ-
σαν πολλὰ γυναικες καὶ ἐσαβάνωσαν τὴν
ταλαιπωρὸν μπέρα, εἰσῆλθον καὶ ἔγω εἰς

τὴν καλύβην, εἰδον ἐξηπλωμένην τὴν κυρά¹
Γιώργαινα, ἐπὶ τίνος οικωληκοθρῶτου κα-
σέλλαις, τοῦ ρόνου λειψάνου τῆς παλαιᾶς
εὔμαρείας της. Ἐφαίνετο ὁσεὶ ἐκοιμάτο π-
δέως, εἰς γλυκὺν ἐντρυφῶσι δνειρὸν ὑπὸ²
τὰς ἀνταγγείας τῆς κρεμαμένης ἀνωθεν τοῦ
κηρίου προσώπου της διὰ σχοινίου καὶ
τρεμοσύνουσις κανδήλας. Ἐνόμισα ὅτι
μία αἴγλη ὡς φωτοστέφανος περιέβαλλε τὸ
μαρανθὲν μαρτυρικὸν πρόσωπόν της, ὅτι
μια γλυκεῖα, καὶ ὑπωχρος ἀναλαμπὴ δύον-
τος ἡλίου, ὡς παρηγορία ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς
ἱλαρᾶς φυσιογνωμίας της, ὅτι μειδίαμα ἀδ-
ριστον ἐπίνθει ἐπὶ τῶν ἐρυθρομελάνων χει-
λέων της καὶ ὅτι ἐν δάκρυον χαρᾶς ἐμάρ-
μαιρε ὑπὸ τὰ ἡμίκλειστα βλέφαρά της διὰ
τὴν ἀναμενομένην ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ της,
πρὸς συνάντησιν τοῦ ὄποιου μετέβη ἡδον.
οὐδεὶς δὲ ἐτόλμησε ν' ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνα-
τον του εἰς τὴν ἀτυχῆ μπέρα, τὴν δ-
ποιαν τόσον ἡδεῶς ἐλίκνισε, βαυκαλίζον
τὴν μπτρικήν της καρδίαν κατὰ τὰς πνο-
οθανάτους στιγμάς, τὸ δνειρὸν τῆς Κυ-
ριακῆς.

Σπυρίδων Οίκονόμου

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ἢδιο προηγ. ἀριθ.)

Αἱ βρυθμίδες ἐκαλύπτοντο ἡδη ὑπὸ βρύων, τὸ
δὲ κίτρινον φλόγιον νῦζανε μεταξὺ τῶν ἀπεσπα-
σμένων καὶ διασπειθέντων λίθων. Ἄγνωστος φύ-
λαξ μοὶ ἦνοιεν ἐποτόμως τὰς θύρας. Ἐδίστασ
νὰ ὑπερβῶ τὸ κατώφλιον καὶ ὁ ἀνθρώπος οὗτος
ἐφώναξε:

«Λοιπόν, θὰ κάμητε ὅπως ἡ ξένη ἐκείνη, ἡτίς
»ῆλθεν ἐντεῦθα πρὸ ὄλιγων ἡμερῶν; «Θέλουσα νὰ
εἰσέλθῃ ἐλιποθύμησε, καὶ ἡναγκάσθη νὰ την
μεταφέρω εἰς τὴν ἄμαξήν της.»

Εἴναιολόν μοι ἦτο ν' ἀιγνωρίσω τὴν ξένην, ἡ-
τίς, ὡς ἔγω, εἶχεν ἔλθει εἰς τοὺς τόπους τούτους
ζητοῦσα δάκρυα καὶ ἀναμνήσεις.

Καλύπτων ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὄφελκμούς μου
διὰ τοῦ ρινομάκτρου, εἰσηρχόμην ὑπὸ τὴν στέγην

τῶν προγόνων μου. Διέτρεξα τὰ ἀντηχοῦντα δώ-
ματα, ἔνθα πάκουν μόνον τὸν ἥχον τῶν βημάτων
μου. Αἱ αἴθουσαι μόλις ἐφωτίζοντο ὑπὸ ἀσθενοῦς
φωτός, διπέρ διείρχετο μεταξὺ τῶν κεκλεισμένων
παραθυροφύλλων. Ἐπεσκέψθην τὸ δωμάτιον, ἔθα-
τη μάτηρ μου εἶχε χάση τὴν ζωὴν, ὅταν μὲ ἐφε-
ρεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκεῖνο, εἰς ὁ ἀπεσύρετο ὁ πατήρ
μου, ἐκεῖνο ἔνθα εἶχον κοιμηθῆ ἐν τῷ λίκνῳ μου,
ἔκεινο ἐπὶ τέλοις, ἔνθα ἡ φιλία εἶχε δεσμὸν τὰς
πρώτας μου εὐχάριστές ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς ἀδελφῆς.
Αἱ αἴθουσαι ἡσάν ξεστρωμέναι πχνταχοῦ, καὶ ἡ
ἀράχην ὑφαίνει τὸν ἰστόν της; εἰς τὰς ἀγκαταλει-
φθείσας κλίνας. Ἐξῆλθον ἐσπευσμένως τοῦ τόπου
τούτου καὶ ἀπεικαρύνθην διὰ μεγάλων βημάτων
μὴ τολμῶν νὰ στρέψω τὴν κεφαλήν. Πόσον γλυ-
κεῖαι, ἀλλὰ καὶ πόσον ταχεῖαι εἶναι αἱ στιγμαί, ἃς
οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφοὶ διέρχονται κατὰ τὴν
τενυκήν των ἡλικίαν συνηνωμέναι ὑπὸ τὴν πτέ-
ρυγχη τῶν γερόντων γονέων των. Ἡ σίκογένεια
τῶν ἀνθρώπων εἶναι μιᾶς μόνης ἡμέρας. Ἡ πνοὴ
τοῦ Θεοῦ τὴν διατκορπίζει ὡς καπνόν. Μόλις ὁ
υἱὸς γνωρίζει τὸν πατέρα, ὁ πατήρ τὸν υἱόν, ὁ
ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν, ἡ ἀδελφὴ τὸν ἀδελφόν!
Ἡ δρῦς βλέπει νὰ βλαστάνωται αἱ βάλκαι περὶ
ἐσαυτήν, δὲν ἔχει δύως οὕτω καὶ περὶ τῶν τέκνων
τῶν ἀνθρώπων. Φθάσας εἰς Β. ὡδηγήθην εἰς τὸ
μοναστήριον καὶ ἔζητησα νὰ ὄμιλήπω πρὸς τὴν
ἀδελφήν μου. Μοὶ εἶπον ὅτι δὲν ἐδέχετο οὐδένα.
Τῇ ἔγραψε, μοὲς ἀπεκρίθη διεισδύτησε τὴν στιγ-
μὴ τῆς εἰς τὸν Θεόν ἀφίεστεώς της ὅτι δὲν τῇ
ἥτο καθόλου ἐπιτετρχμψένον γὰρ σκέπτηται τὰ
τοῦ κόσμου· ὅτι, ἀν τὴν ἡγάπων, θ' ἀπέφευγον νὰ
τὴν στενοχωρήσω διὰ τὴν λύπης μου· καὶ προ-
σέθετεν. «Ἐν τούτοις, ἵστη τὸ σχέδιόν σου εἶναι νὰ
»παρασταθῆς ἐν τῷ ναῷ τὴν ἡμέραν τῆς χειρο-
τοιλίας μου, καταδέχητε· ν' ἀναλάβης καθή-
ποντα πατέρος· τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸ μόνον ἀντά-
ρξιον τοῦ θάρρους σου, τὸ μόνον, διεπέ-
ρησε μόνον λινοῦν τιναχλιτῶν, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἀμ-
βωνος καὶ διὰ λόγου ἀπλοῦ καὶ παθητικοῦ εἰω-
γραφεῖ τὴν εὐτυχίαν τῆς παρθένου, ἡ οἱ ἀφεοῦ-
ται εἰς τὸν Κυριόν. «Οταν ἀπήγγειλε τὶς λέξεις
ταύταις; «Ἐφρην ὡς θυμίζει καταναλιτόμενόν ἐν
τῷ πυρὶ», βαθεῖα γαλήνη καὶ ούρανιαι εὐωδίαι· ἐ-
φύνε ὅτι διελύθησαν εἰς τὸ ἀκροστήριον. Ἡ σιθά-
νετό τις ἐσαῦτόν, ὑπὲ τὴν σκέπην τῶν πτευγῶν
τῆς μυτικῆς περιτοιχίας, καὶ ἐνόμιζεν διεισδύ-
ται εἰς τὸν θυμάστηρον καὶ ἀναβάλλοντας ἐπὶ τοῦ θυμάστηρος καὶ

μ' ἔξηγειρε μέχρι τῆς σκέψεως ν' αὐτοῖς εἰριασθῆ
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀναμιγνύων οὕτω τοὺς τελευ-
ταῖς μου στεναγμούς μετὰ τῶν εὐχῶν, αἵτι-
νες μοὶ ἀπέσπων τὴν ἀδελφήν μου. Ἡ ήγουμένη
τοῦ μοναστηρίου μ' ἐπληροφρήσεν ὅτι εἶχον ἐτο-
μάση θρανίον ἐν τῷ ἀγίῳ βῆματι καὶ μὲ προσε-
κάλει νὰ προσέλθω εἰς τὴν τελετὴν, ἡτις θὰ ἐ-
γίνετο τὴν ἐπαύριον. Τῆς αὐγῆς ὑποφωσκούσες,
ήκουσα τὸν πρῶτον ἥχον τῶν κωδώνων... Τὴν
δεκάτην ὥραν, ἐσυρμόν εἰς τὸ μοναστήριον μὲ-
εῖδος ἀγωνίας τινός. Οὐδὲν δύναται νὰ ἔναιε τρα-
γικώτερον, ὅταν παξέστη τὶς εἰς περίμοιον θέμα,
οὐδὲν θλιβερότερον, ὅταν ἐπέζησε τὶς αὐ:οῦ. Πλη-
θυς ἀπειρον ἐπλήρωσε τὴν ἐκκλησίαν μὲ
ρίσκων καὶ τί εἶχον ἀποφασίσει. Ἡδη ὁ ιερεὺς
ἀνέμενεν ἐν τῷ θυμάστηρι. Αἴφνης τὸ μυστηριό
δεικτυωτὸν ἔνθα γερόντων γονέων των. Ἡ σίκο-
γένεια τῶν ἀνθρώπων εἶναι μιᾶς μόνης ἡμέρας.
Ἄμα ποιητῶς ἔσταλμένη. Ἡτο τόσον ὥραια,
εἶχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της κατέτι τὸ τέλον θείου,
ώστε διηγείρει τὴν ἐκπληξίαν καὶ τὸν θυμασμόν.
«Ἔτηθις εκ τῆς ὑπερόχου λύπης τῆς ἡγα-
καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγένους τῆς θρησκείας, ἔ-
χασα δὲ τὰ βίαια σχεδιά μου. Ἡ δύναμις μου
μ' ἔγκατέλιπεν, ἥσθιαντον ἐμάκυτον δεδεμένον διὰ
χειρὸς πλητοδιωζόμου καὶ ἡντὶ βλασφεμῶν καὶ ς-
πειλῶν, εὑρίσκον ἐν τῇ καρδίᾳ μου βαθὺν αἰσθημα
λατρείας καὶ στενογμούς ταπεινοφροσύνης. Ἡ ἀ-
μαλία τιθεται εἰς κουδούκιον.

«Ἡ χειροτ.νικά ἀρχίζει ὑπὸ τὴν λάυψιν τῶν λαμ-
πάδων ενμεσω ἀνθέων καὶ ἀρμάτων, ἀτίνα ἀφειλον
νὰ κατατησονται· εὐχάριστον τὸ δλοκαύτωμα. Μετὰ
τὴν εἰσόδον ὁ ιερεὺς ἔξεδυθη τὰ ἄμφά του, διεπέ-
ρησε μόνον λινοῦν τιναχλιτῶν, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἀμ-
βωνος καὶ διὰ λόγου ἀπλοῦ καὶ παθητικοῦ εἰω-
γραφεῖ τὴν εὐτυχίαν τῆς παρθένου, ἡ οἱ ἀφεοῦ-
ται εἰς τὸν Κυριόν. «Οταν ἀπήγγειλε τὶς λέξεις
ταύταις; «Ἐφρην ὡς θυμίζει καταναλιτόμενόν ἐν
τῷ πυρὶ», βαθεῖα γαλήνη καὶ ούρανιαι εὐωδίαι· ἐ-
φύνε ὅτι διελύθησαν εἰς τὸ ἀκροστήριον. Ἡ σιθά-
νετό τις ἐσαῦτ

καὶ στεφάνων. Ὁ ιερεὺς τελειόνει τὸν λόγον του, ἐνδύεται ἐκ νέου τὰ ἄμφια του, καὶ ἔξακολουθεῖ τὴν γυροτονίαν. Ἡ Ἀμαλίχ, ὑποστηρίζομένη ὑπὸ δύο νεαρῶν καλογραιῶν, γονυπετεῖ ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τοῦ θυσιαστηρίου. Μὲ προσκαλοῦσι μετὰ ταῦτα, ἵνα ἐκπληρώσω τὰ πατρικὰ καθήκοντα. Εἰς τὸν κρότον τῶν κλονιζομένων βημάτων μου ἡ Ἀμαλία παῖρ· ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ. Μὲ θέτοσι πλησίον τοῦ ιερέως, ἵνα τῷ παρουσιάσω τὴν φαλίδα. Τὴν στιγμὴν ταυτην αἰσθάνομαι ἀναγεννωμένην τὴν παφοροφάν μου. Ἡ μανία μου παῖρ· ὀλίγον νὰ ἔκρηγῃ, διτεν ἡ Ἀμαλία ἀναλαμβάνουσα τὸ θύρος της, μοι ἔξακοντίζει βλέμμα, ἐν ᾧ ὑπάρχει τόση ἐπιτίκμησις καὶ τόση λύπη. Ὅστε κατεβλήθην. Ἡ θρησκεία θριαμβεύει. Ἡ ἀδελφή μου ἐπωφελεῖται τῆς ταραχῆς μου καὶ προτείνει θαρραλέως τὴν κεφαλήν. Ἡ μεγάλη πρεπής της κόμην καταπίπτει πκνταχθέν, υἱὸ τὸν ιερὸν σιδηρὸν. Μακρὰ ἐσθῆτης ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος, ἀντικαθιστᾶ τὰ ἔγκοσμια στολίσματα, χωρὶς νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὀλιγώτερον συγκινητικήν. Τὸ θλιβερόν της μέτωπον κρύπτεται υπὸ λινοῦν κεφαλόδεσμον καὶ μυστηριώδης πέπλος, διπλοῦν σύμβολον τῆς παρθενίας καὶ τῆς θρησκείας, περιβάλλει τὴν κεκρυμένην κεφαλήν. Οὐδέποτε ἐφάνη τόσον ὥρασια. Ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ταύτη εἶγε τὸν μὲν ὄρθαλμὸν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κόνεως τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ της ἦτο ἐν τῷ οὐρκῷ. Ἐν τούτοις ἡ Ἀμαλία δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀπαγγεῖλη τὰς εὐχάς της καὶ, ἵνα ἀποθάνῃ διὰ τὸν κόσμον, ἐπρεπε νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ μνημέσου. Ἡ ἀδελφή μου κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ἐκτείνουσιν ἐπ’ αὐτῆς σινδόνην ἐντάφιον, τῆς ὁποίας τὰς τέσσαρας γωνίας σημειοῦσι τέσσαρες λαμπάδες.. Ὁ ιερεὺς φορῶν τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ κρητῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸ βιβλίον, ἀργοῦζει τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν νέαι παθένεις τὸν συναδεύουσι. Ὡς χαρὰ τῆς θρησκείας, πόσον είσαι μεγάλη, ἀλλὰ καὶ πότον είσαι τρομερά. Μὲ ἔξηνάγκεσσαν νὰ γονυπετήσω πλησίον τῆς πενθέμου σοροῦ. Αἴφνης φίθυρος ἀσαφής ἔξεργεται καταθεν τοῦ ἐπιτυμβίου πέπλου προσκαίνων καὶ οἱ φρικτοὶ οὗτοι λόγοι, οὓς μόνοι ἡκουσατα, πλήττουσι τὰ διτά μου. «Ω θεὲ τοῦ ἐλέους, εἴθε μηδέποτε νὰ ἐγερθῶ τῆς ἐπικηδείου ταύτης κλίνης, καὶ

ππλήρωσον διὰ τῶν ἀγαθῶν σου, ἀδελφὸν οὐδόλως
εμετατχόντα πάθους ἔγκληματικοῦ. Οἱ ἐκ τοῦ
φερέτρου διεψυγόντες οὗτοι λόγοι μὲδικρωτίζουσι
παῖς τῆς φρικώδους ἀληθείας, χάριν τὰ λογικά
μου, πίπτω ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ σαβάνου, σφίγγω ἐν
τῇ ἀγκάλῃ τὴν ἀδελφήν μου καὶ φωνάζω. «Νύμφη
ὑάγνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέχθητι τὸν τελευ-
ταῖον μου ἀσπασμὸν διὰ μέσου τοῦ φύχους τοῦ
υθανάτου καὶ τοῦ βάθους τῆς αἰωνιότητος, ἵτις
σὲ ἀποχωρίζει ἥδη τοῦ ἀδελφοῦ σου. Αὕτη ή κι-
νησίς, ή φωνή, τὰ δάκρυα διαταράσσουσι τὴν τε-
λετήν, ὁ λερέν; διακόπτεται, αἱ καλογοραῖς
κλείουσι τὸ δικτυωτόν, τὸ πλῆθος συγκινετᾶς
καὶ σπεύδει πρὸς τὸ θυσιαστήριον. Μὲ μετέρερον
ἀναίσθητον. Πόσον ἀλίγον πύγνωμόνησα πρὸς ἐ-
κείνους, οἵτινες μὲ μετέρερον εἰς τὴν ζωὴν. Συνελ-
θῶν εἰς ἐμαυτὸν, ἔμαθον ὅτι ή τελετὴ εἰχε λήξει,
καὶ η ἀδελφή μου εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ισχυροῦ
πυρετοῦ. Μὲ παρεκάλει νὰ μὴ ζητήσω πλέον νὰ
τὴν ἴδω. «Ω! ἀθλιάτη; τῆς ζωῆς μου! Ἀδελφὴ
νὰ φοβήται νὰ ἡμιλήσῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν της, ἀ-
δελφὸς νὰ φοβήται μήπως η ἀδελφή του ἀκούσῃ
τὴν φωνὴν του! Ἐξῆλθον τοῦ μοναστηρίου ὡς ἀπὸ
τόπου ἔξαγνισμοῦ, ἔνθα αἱ φλόγες μᾶς προ-
τοκάζουσι διὰ τὴν οὐράνιον ζωὴν, ἔνθα ὡς ἐντφ
ἄδη τὸ πᾶν ἀπώλεσε τις ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος.

Δύνεται τις ν' ἀντλήσῃ δυνάμεις ἐν τῇ ἰδίᾳ
του ψυχῇ κατὰ δυστυχίας χροώστης ἔχυτόν, ἀλλὰ
νὰ κατατῇ αἰτίᾳ ἀκούσιος τῆς δυστυχίας ἄλλου,
τοῦτο εἰνε ἐντελῶς ἀφέρητον. Διαφωτισθεὶς ἐπὶ
τῶν δεινῶν τῆς ἀδελφῆς μου, ἐφανταζόμεν τὰ
βάσανά της. Τότε ἡδυντιθυν νὰ ἐξηγήσω διάφορος
πράγματος, ἀτινα δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω. Τὴν
ἀνάμικτον ἐκείνην λύπην καὶ χράν, ήν η Ἀμε-
λία ἐξεδήλωσε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διὰ τὸ τα-
ξεδίον ἀνακλωτήσεως μου, τὴν φροντίδα, ήν ἐλπε
νὰ μὲ ἀποφύγῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου, καὶ
τὴν ἀδυναμίαν, ἵτις μ' ὅλα ταῦτα ἡμιπδίσεν αὐ-
τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς μοναστή-
ριον. Ἀναμφισβήτως ἡ ἀτυχής κόρη ἐκολακεύθη
ὅτι θὲ θεραπευθῆ. Οἱ σκοπός δὲ τῆς ἐπιστροφῆς,
ἡ ἀδεια τῆς δοκιμασίας, ἡ ὑπέρ ἐμοῦ διάταξις τῆς
περιουσίας της, ἡσαν καθ' Ἄρχινται ἡ αἰτία
τῆς μυστικῆς ἐκείνης ἀλληλογραφίας, ἵτις μοὶ διέ-
λαθε τὴν προσοχήν. «Εμαθον λοιπόν, ψίλοι μου,

τι ήτο τὸ χύνειν δάκρυα διὰ δυστύχημα, ὅπερ δὲν ἦτο φαντασιῶδες. Τὰ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀδριστα πάθη μου, ἐφώρμησαν μετὰ μνίξες ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης λέιας. Εὔρισκον μάλιστα εἰδός τι παραδόξου ίκκνοποιήσεως εἰς τὴν ὑπερπλήρωσιν ταύτην τῆς λύπης καὶ παρεγήρησα μιτά τινος χαρᾶς ὅτι ἡ λύπη δὲν είναι πάθος ἔξαντλούμενον, ὡς ἡ ἡδονή. Ἡθέλησα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν γῆν ποὸ τῆς διαταγῆς τοῦ Πχντοδινάμου. Τό τοιοῦτον ἦτο ἔγκλημα· ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέστειλε τὴν Ἀμαλίαν ἵνα μεσώσῃ καὶ συγχρόνως ἵνα μὲ τιμωρήσῃ. Οὕτω πάσα σκέψις ἔνοχος, πᾶσα πρᾶξις ἔγκληματική, ἀποφέρει κατόπιν τῆς ἀταξίας καὶ δυστυχήματα. Ἡ Ἀμαλία μὲ παρεκάλει νὰ ζήσω· ὕρειλον λοιπόν νὰ μὴ ἐπιδεινώσω τὴν κατάστασίν της. Ἀλλως τε—πρᾶγμα παράδοξον—οὐδόλως ἐπιθύμουν ν' ἀποθάνω, ἀφ' ὅτου ἡμαγιν πρχγματικῶς δυστυχής. Ἡ λύπη μου εἶχε κιταστῇ ἀσχολία πληρῷσα πλοσκν μου στιγμήν. Τόσον ἡ καρδία μου ζυμοῦται φυτικῶς μετὰ τῆς ἀνίας καὶ τῆς ἀθλιότητος.

'A xo.lovθei

•Er Iwarrivoc

'Ιω. Αλ. Χαρισιάδης

DIKIAKON TMHMA

ΠΕΡΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ

"Αμα τῇ ἐμφανίσεις τῶν πρώτων θαλπεῖσθαι τοῦ ἔαρος ἡμερῶν μέτα τῶν κυριωτέρων φροντίδων τῆς οἰκεστεποίηντος εἶναι βεβαίως καὶ ή ἀνανέωσας τοῦ ἴματος μὲν. Ἀναγίγνονται λοιπὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ ἴματα. Οἳκανε, ἐξάγονται τὰ ἐν αὐταῖς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους φυλαττόμενα ἀσπρινά καὶ θερινά ἐνδύματα, τὴν θέσιν δὲ τούτων καταλαμβάνουσιν, οἵτινα εἴναι τίθενται ἥδη εἰς ἀχροντίαν.

Τὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους ταῦτα ἐνδύματα ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπιδοξεῖθωσεως, η̄τις ἀπαιτεῖ σπουδαίαν ἀργαστὸν τῆς οἰκοδεσπότιης.

Ἐπομένων εὐνόητον δτι μεγίστην ἔχει σημασίαν ἐν τῇ
Οἰκ. Οἰκονομίᾳ τδ ζήτημα τοῦ ἴματοιμοῦ καὶ σπουδαιο-
τάτην εἶσακετ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν δα-
πανῶν τοῦ οἰκου.

Καθ' ἑκάστην ἀφαί καὶ ἀναθέματα ἐκτοξεύονται κατὰ τῆς πολυτελείας, ἥτις ἀληθής μάστιξ τῶν οἰκουγενειῶν καὶ τῶν κοινωνῶν, τῷδέντροι κατεπληκτικῶν τὰς τοῦ ἡματισμοῦ δαπάνας καὶ κατέστησε τοῦτον ἀπικλίουν σκόπελον. ἐπὶ τοῦ δπάσιον συγτιθέμενα πολλάκις ναυαγοῦσι τὰ

οίκογενειακή σκάρη. Διπτυχῶν δὲ πάντα τεῦτα τὰ κατὰ τῆς πολυτελείας λεγόμενα καὶ γραφίμενα εἰς τὴν γυναικα^ν χωρίως ἀφέωνται, διότι κατίτι καὶ δ ἀνδρικὸς ἴματισμος είναι πολλάκις πολυτελέστερος καὶ διπλανηρότερος τοῦ δέσμωτος, τὸ πες plus ultra δημος; τῆς ἐν τῷ ἴματισμῷ πολυτελείας; ἀναντιρρήτω; είναι ἐλάττωμα ἀποκλειστικῶν τὴν γυναικῶν ἔξιδιάζω.

‘Η δὲ δλεθρία αὕτη τάσις καὶ πλεῖστα ἔλλα ἐλττώ-
ματα τοῦ ἀσθενοῦς γυναικείου χαρακτῆρος πολλάκις συγ-
πάγεται, ὡς τὴν ματαιωφροσύνην, τὴν ἀγάπην τῆς ἐπιδε-
ξεως, τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν μάνιαν τοῦ συρμοῦ, καὶ τόσα
ἄλλα. ἄτινα πάντα δρείλονται βεβαίως εἰς τὴν ἐλλεπῆ ἀ-
γωγήν, ἡς τυγχάνει συνήθως παρ’ θμῆν τὸ γυνή.

Ούδεν ἀπέδεστερον γυναικός, ἡς δὲ ματισμὸς εἶναι τὸ κύριον μελῆμα· ἡ τοικύτη οὐδὲν ἄλλο σκέπτεται ἢ πῶς νὰ ἐνδυθῇ πολυτελέστερον καὶ κομψότερον, εἰς τὴν ἀσκο-
πον δὲ ταῦτην φροντὶ δὲ ὅλας της τας ὑπαρκείας αφιερῦσσα
καὶ τῶν ἱερωτέρων αὐτῆς καθηκόντων πολλάκις ἐπιλύγματα
καθίσταται. Νομίζουσα δὲ διὰ βαρυτίμου καὶ εξ. ζητη-
μένης αἱρεσίων; ἐπιβίλλεται εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκ-
τίμησιν τῶν ἄλλων, πλανεῖται οἰκτρώς, διότι ἀντὶ τούτου
ἀνηκει δριτεράνει καὶ ἀξίᾳ τῆς δικαίας περιφρονήσεως
παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου ἀποδημίαν.

Καὶ ἀληθῶς ποιὸν σεβασμὸν, πάσιν ἐκτίμησιν δύναται τις; να τρέψῃ πρὸς γυναῖκα, ὅτα τὴν δροῖσαν τὸ σχῆμα ἐνδὺς πίλου, ή ἔφαριμογή μιᾶς ταινίας ἢ ἡ ἀπόκτασις ἐνὸς κομμήματος; ἀποτελεῖ μεγίστης σπουδαίωτης ζήτημα; Δυστυχῶς δὲ τὸ κακὸν δὲν περιφρίζεται μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ἀλλὰ συνεπάγεται πολὺ σεβαρώτερα ἀποτελέσματα, ἐπὶ του μελλοντος δλοκλήρου οἰκογενείας ἐπ' δρῶντα. Διότι πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνοήτων τουτων ὁρέεων δαπάναται ἀφειδῶς; τὸ χρῆμα, τὸ δυνάμενον πολὺ ἐπωφελέστερον νὰ χρησ-μοπαιηθῇ, οὕτω δὲ ἡ σίκιγνεια καὶ μάλιστα ἡ ἔχουσα μετρίους τοὺς πόρους κατὰ μικρὸν καὶ ἀνεπαισθήτως πλὴν ἀστραλῶς βαζίζει πρὸς τὴν ἀλεθερῶν

Πόσα κοσμήματα βαρύτιμα πόσα πτεφά ἡ τρίχα πτερά
ἢ ἄλλα μικταὶ μικρολογήματα ἡγορασθησαν οὐχὶ πλέν
διὰ χρήματος, ἀλλὰ διὸ αἴματος, καὶ πόσαι οίκοι, οἵτια
ἔμειναν ἀνέν ἄρτυν ἢ ἐκυ λιόθησαν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἡ-
θικῆς ἐχαριεῖστες; πρᾶ περιέρεσιν τοῦ εἰς τὰ εἰδὴ τοῦ καλ.
λωπισμοῦ ἀνγκαριῶντες χρήματος.

Θιλειρά ταῦτα, πλὴν δυστυχῶς ἀληθέστατα καὶ ευνήθη ἐξιπέδη εν αἵς κοινωνίαις, ως ἡ ἡμέτερα, δὲν ὑπάρχει διάκρισις κοινωνικῶν ταξῶν ἐν τῷ ἴματισμῷ, ἀλλ' ἡ πτωχότερα ἐργατικοὶ τοῦ λαοῦ δύναται νὰ ἐνδύηται ως μεγάλη δριστικότητις, ἀρειῶδῶς· διπλανῶσα τὴν γλίσ/ρων τῆς ἐργασίας; τῆς ἀμοιβής, θην ἥδηνιατο κάλλιον νὰ γρησμούποιήσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πενυμένης οἰκογενείας της;

Πολὺν λειπόν εἶγα τὸ φάρμακον, τὸ ἐποκέν δυνάμεθα
ν ἀντιτεξωμεν κατὰ τῆς φερᾶς ταύτης μάστιγος; Οδ-
δὲν ἄλλο η̄ ἡ δρεθή τῆς γυναικός ἀγωγή, η̄ ἐπὶ ψυχολογ-
κῶν βασεων καὶ ὑγιῶν ἀρχῶν στηρίζουμενη, καὶ η̄ οὐ τα-
αύτης σοβαρές παιδεύεως ισχυροπόίησις; τοῦ γαστρίτης;

εὐτῆς οὖτις, ὅπερ εὐ περιφρονή τῇ ἴδει καὶ ἀναγέλαιν ἔσει.
τῆς νὰ θεωρῇ πάσσαν γυναικείαν σμικρότητα.

Ούτω καὶ μόνον ἀνώψυμένη ἡ γυνὴ εἰς ἀνδρικῶτερὸν πω; ξρόνημα, καὶ τὰς φένες ἄρτενας κεκτημένη κατὰ τὸν Εὐριπῖδην, θὰ ηδύνωτο νὰ ἔκτιμήσῃ δάσοντας τὰ διάφορα αὐτῆς καθήκοντα, ἀπορρίπτουσα δὲ τὰς γυναικείας ματαιότητος καὶ δὴ τὴν ὀλεθρίαν πολυτέλειαν, ἥτις, μεθ' οἵσα καὶ ἐν διατείνωνταί τινες τῶν εἰκονομολόγων, εἶναι πάντοτε λύμητ καὶ λώβη τῶν κυνωνιῶν, νὰ διαγράψῃ διαυτῇ διέια, ἔτινα ἐπ' οὐδὲν λόγω θὰ συγκατετίθετο νὰ ὑπεισῇ.

·Αλλὰ τὸ ἔδαφος τὸ οὗτο εἶναι λέαν διεσθηρὸν καὶ ἀπικλι-
νός, θά ἥδουντά τις ν' ἀντείπῃ· ποῦ λοιπὸν νὰ θέτωμεν
τὰ δρια ταῦτα;

Αληθῶς τὸ ζήτημα εἶναι λίαν ἐλαστικόν, δυσχερῆς
ἢ δικαστικῆς τῶν δρίων καὶ ἐν τούτῳ ἀκριβῶν, προσ-
κρύψυσι μεθ' ὅλην τὴν καλὴν αὐτῶν θέλησιν πολλὰς οἰ-
κοδέσποιντες.

Ἐξαντλεῖ τὸν ἀσπαλῆιον θάρρον τοῦ λογικοῦ, ἐὰν ἔχῃ τὸ ἀναγκαῖον θάρρος καὶ ἕκανὴν ἵ-
σχυν τῆς θελήσεως, ὡστε ν' ἀπερρίψῃ πᾶν ἄσκηπον καὶ
περιττόν, θάντοντα τότε μεθ' ἕκαντες ἐπιτυχίας νὰ κα-
θορίσῃ τὰ δρια, ἐντὸς τῶν διπέδων δρεῖτε: νὰ περιφρισθῇ --
π. χ. τὸ νὲ κατασκευάζῃ τις μίαν σδαρὰν καὶ εἰπεπτὴ
περιβόλην μετὰ τῆς δυνάτης φιλοσοφίας: ἀναλόγως πάν-
τοτε τοῦ ποσοῦ, διπερ αἱ πρόσσωρις ἐπιτρέπουσιν, οὐδὲις
θεβαίνεις δύναται νὰ δυναμάσῃ τοῦτο πολυτελειαν· ἀλλὰ τὸ
νὰ κατασκευάσῃ ἀντὶ μιᾶς δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας ἀνευ ἀ-
νάγκης· καὶ μάλιστα μετὰ περιττῶν καὶ ἑιζητημένων
κοσμημάτων, ἀτινα ἐντὸς διλγούν χρόνου δυνατῶν νὰ κατα-
στῶσιν ἀγρηστα, τοῦτο εἴναι περιττὴ καὶ ἀσκοπος· δι-
πάνω καὶ ἐπομένως ἀξιώματης πολυτελεία

Προσχή διως; μήπως ἐν τῷ ζήλῳ ἡμῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς ποινιτελείας ἀποσκοράχώσωμεν μετ' αὐτῆς καὶ τὴν φιλικαλέαν. Αὕτη εἶναι ἀνέγκη τῆς ἀνθρωπίνης ψυγῆς, ἐνώσα νπάρει ἐν αὐτῇ τὸ αἰλαύνια τοῦ καλοῦ.

(*Επεται αυτέχνεια*)

Αγλαΐα Πρεσβείων

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Σχολή έξιμερικανισμού. Έν Springfield (Massachusetts) υπήρχε σχολή τόσω πρωτότυπος την εποχήν δύον και τὸν ὄργανισμόν της. Ο σκοπὸς τῆς σχολῆς ταύτης εἶναι ἡ ἔξιμερικανίς εἰς, οὕτως εἰπεν τῶν ἐπήγειρων, ζένων, εἰς οὓς μεταδίδει, ἐκτὸς τῆς γλώσσης, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Yankee. Γάλλοι, Ι-σπανοί, Πολωνοί καὶ πάσης ἑθνοτήτως ἀτμα συνωμοῦνται ἐκεῖ, πολλοί δὲ καὶ οἱ φέροντες; τὸ ἔθνος ἀυτῶν ἔνθεμα. Ἐλληνοί τις προσελθόντες ἐν ἀπολύτῳ ἀγνοΐᾳ

τῆς ἀγγλικῆς, παρακάθηται πλησίον σύρου καθολικοῦ
ερέως, γείτονος ἀγραμμάτου ἵταλοῦ χωρικοῦ. Οἱ λεπτοὶ
αὐθηταὶ ἀναλυμένηντι τὴν ἐκπαίδευσιν των. Ἀλλ' ὅτι
ἴστελροι ἐργάζονται διανοητικῶς; ἀσχλύνται ταῦτογράνως
καὶ πρὸς ἀπίκτην τοῦ ἐπινυσίου ἄρτου των καταγινόμε-
νικῶν εἰς πέσσαν τέχνην καὶ μηδεμίαν ἀπαξιοῦντες. Τὸ
νεώτερον ηλικιών γραψεῖν τῆς σχολῆς προμηθεύει ἕκαστῳ τὴν
ὑπεκείνην ἐργασίαν. Καὶ οὕτως, ἀλλοι μὲν βάφοντες προθή-
κας καταστημάτων, ἄλλοι κατασκευάζοντες; ὑπόδηματα,
ἄλλοι ξυρίζοντες τοὺς συμμαθητὰς ἢ καὶ τοὺς κατόκους
τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι: ἐργάζομενοι δὲ τῷ τυπογραφείῳ τῆς
ῆρημερίδος τῆς σχολῆς: «Ο Γαλλο-αμερικανὸς πολιτης,»
ὑπεκινδυμένης γαλλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ, ζῶσιν εὔτυχες; καὶ ἐν
βιωνοίσι.

Ανακάλυψις Θησαυροῦ. Κατά τινα φήμην ἀ-
νεκαλύψθη ἀνὰ τὰ δρη τῆς Βελιδίας Θησαυρὸς ὑπ-
λογίζομεν; εἰς 80 ἑκατομμύρια! Κατὰ τὰς ὑπο-
θέσεις τῶν εἰδημονων ὁ Θησαυρὸς οὐτος εἶναι ὁ πε-
ρίφημος Θησαυρὸς τῶν Ινκας, βασιλεών τοῦ Περού, ὃν
εἶχε διανοηθῆναν στρατεισθῆνα πιάζαρος διὰ τοῦ θεντού
τοῦ Αταλία (Margenthal Les Incas).

Δημιουργός . . . δεσμενέας Ἀπέθανεν ἐν Νυ-
ρεμβέργη εἰς εύτυχης ἄνθρωπος; — δάν, ἐνσεῖται, δύ-
ναται τις καὶ δυνατὴ εύτυχη, ἔνα ἄνθρωπον, δυτὶς δ-
ημιουργητε μάλι . . . ἀπίλενταν! — Ἀπέθανεν λοι-
πὸν Δραγκάκος Βίριχ, ζωγράφος βαυαρός, ὁ εφευρέτης
τῶν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων. Αἱ πρώ-
ται τοῦ Βόρική, ἵσαν ίδια αὐτοῦ ἔργα, καὶ ἀνεφρηνσαν τῷ
1872 ἐν Ζυζέχη Λαζπόν, χυρίαι καὶ χύριαι καρτόφιλαι!
Ιδού εὐλαύρια: καὶ ζητήσητε την εἰκόνα τοῦ παρατίσου τῆς
μανίας σα; ἐπὶ . . . κάρτας. «Ω! πιστεύω δτι θὰ εξεδ-
θισαν ἡδη τοιαῦται, φρονῶ δὲ δτι: θὰ ἔχητε τοιούτοτρό-
πως τὴν σπουδαιότεραν κάρταν τῆς συλλογῆς σας.

Πόσον στοιχεῖς μέα ταχυδρομική περιστερά ; Πρό
τινος επωαήθησαν 92 τῶν πτηνῶν τούτων τοῦ περιστερεῶνος
τοῦ Cuckoo ἀντὶ 1772 φράγκων, ἔτερα 196 γάλλου τι-
νὸς ἐπωλήθησαν ἀντὶ 14000 φράγκων μερικὰ δὲ ἔξειταιή-
θησαν ἀπὸ 248 ἥως 550 φράγκα ἔκαστον ! Εἴς ἔρασιτέ-
χνης ἐπλήρωσε διὰ τρεις περιστερὰς 1485 φράγκα ! Φαν-
τασμῆτε λοιπὸν τί ἔγκλημα διαπράττουσιν οἱ φρονεύοντες
ταγμοδομικά ; περιστεράς.

Οι πάγοι της Σιβηρίας. 'Ο ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος προώντας πολλὰς περιεργείας καὶ περισσοτέρους ὑπολογισμούς. Μᾶς ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ παραθέσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα μερικῶν ἀριθμούς. 'Ο καθετής βίβλιος ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ εἰς πόλην πάχος φθάνειν σὲ πάγο τῆς Σιβηρίας. 'Ιδού λαππὸν γαρικὸν ἀριθμοί, τοὺς δοποίους λαμβάνοντας ἐκ τῆς Nature: Ἐπὶ τοῦ 'Ιενισσεί δ πάγος ἔχει πάχος 90-70 ἑκατοστογεμέτρων. 'Ἐν τῇ βορειώ Σιβηρίᾳ ἐν τῇ Τούνδρᾳ, τῇ φοβερῇ ἀρίψῳ

ού παγετοῦ, τὸ πάχος ἀνέρχεται εἰς 2 μέτρα καὶ 35 εἰκατοστόμετρα. Νοιώτερον ἐν Βερχογγάνη τὸ ἐκ πάγου αέλυμπα δὲν ὑπερβαίνει τὸ 1 μέτρον καὶ 80 ἑκατοστ. Τὸ παρόδηζον δμως εἶναι ὅτι ἔδη, δῆπον δὲ πάγος εἶναι ἀραιόφορος ἢ βροειδέτερον, τὸ ψύχος εἶναι μεγαλείτερον· οὕτω ἐνῷ πλὴν γεωγραφικοῦ πλάτους 70-71 ἔχουμεν συνήθη θερμοπασίαν— 16° καὶ— 14° κατὰ δὲ τὴν χειμῶνα— 34° — 6° , νοιώτερον ἐπὶ πλάτους $67^{\circ} 36'$ (Βερχογγάνη). Τὸ ψύχος εἶναι ἀπὸ— 14° ἔως— 67° καὶ 8° . Ἐπὶ πλάτους πι νοιώτερον, $51^{\circ}. 30'$ καὶ 53° καὶ $30'$, διπερ ἀντιτροχεγέλ πρὸς τὸ γεωγραφικὸν πλάτος τοῦ Λαοδίγυνο καὶ τοῦ Αμβρόγυου, δι πάγος ἀρικνεῖται εἰς πάχος 4—2 35 μέτρων. "Οπερ δμως ἐκπλήττει περισσότερον εἶναι δι τοῦ περιεντοχοῦ (γ. π. $50^{\circ} 30'$) ἔχουμεν πάχος 2. 50 μέτρων! Ἐν τούτοις τὸ κλημα τῆς Τρανσδαικαλίας εἶναι δι γώτερον δμιοῦ τοῦ τῆς Τσούνδρας.

τοίσαν ἀκούσμον καθημέραν. Καὶ τῷδε δὲ δύναμειχ νὰ γνωγρίσωμεν μεταξὺ χιλίων τὴν γνωστήν μας φωνὴν. Εἴς τοι καὶ κατόπιν μακρὸς ἀποιουσίας. Πιστεύετε δώμας διτικούντες; δῆλας τὰς φωνάς καὶ διεκρίνοντες αὐτὰς; δὲν εἰδούσι καὶ τόσον ξανθούς ημένους; Τρόποι εἶδος δὲν τῶν φωνῶν, τὰς οποίας ἀκούσμον, μίαν ἔκαστος καὶ μόνην ἄγνοε... Ηδεῖται τοῦ! Καὶ προφέρωμεν ἐνώπιον τῆς χοάνης υπονογράφου λέξεις; μας ἐκπεμπούμενας ἀπὸ τοῦ δργάνου. Διδεύμεα δημιούρτης μεταξὺ τῆς φωνῆς ἔκεινης καὶ τῆς νοζηράνης ὑψοῦ ήμδην ὡς ἴδικτης μας. Τοῦτο δηλοῦται διτι ὁ ἔντονος κόσμος μᾶς ἀκούει διαφρετικά, παρὰ δὲν ήμελος καὶ γηγεταῖ ἐάν λαδωμεν υπὸ ὄψιν διτι ἡ φωνή μας δὲν τύπει τὸ τύμπανόν μας μόνην διὰ τοῦ ἀέρος ἀλλὰ καὶ διὰ στόματός μας. Εὔκλωτατον πείραμα δύναται νὰ μας θῇση περὶ τούτους; λαυδίζοντες ἐντὸς τοῦ στόματος διὰ μὲν δόδοντων τὸ ἄκρον φάδειον. Τὸ δέπερον ἄκρον χρατεῖ διστῆσης διὰ τῶν δδόντων ὑπερον πρόσωπων διπερ καλύπτει ὡτα διὰ τῶν δικτύλων. Ἐάν τώρα ἐκφωνήσωμεν φωνήν τι δὲ ἔχων κεκαλυμμένα τὰ ὡτα θά μας ἀκούσῃ διαφρετικά παρὰ δύος θά μας ἀκούσῃ ἀφίνως ἀπὸ τῶν δδόντων του τὴν φάδηον. Ο ἡχος διερχόμενος στερεόν τι μια αειδάνει τὴν ἔντασιν καὶ τοσοποιεῖ τὴν γούρην

Ο χαρακτήρ του Beethoven. Ήμπορεύεται κανέλς
ήναι μέγας άνήρ, ἀλλὰ καὶ ταύτης γράπων δικαιο-
τερος τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώπως δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ
σίου, ἐὰν ἔξαρέσθῃ τις τὴν μεγαλοφυΐαν, δύναται
ι μόνον νά τον θεωρήσῃ ζῶν του, ἀλλὰ καὶ νά τον πε-
ριφρόνησῃ ἀκόμη ὡς κατώτερον του. Τοιούτος; φαίνεται δτι
τῆρεν δι μέγας Βετχόβεν. Ἐκ τῆς ἀληλογραφίας τοῦ
νικας τῶν μουσικῶν συνθετῶν, ητις ἔξεδρή τη πρό τινας
Γερμανίκ καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Γαλλικόν, δι Αἴμ.
εγκὲ κρίνων τὴν ἀνδρα ἐν τῇ Revue, λέγει δτι δι Βετ-
χόβεν ἡτο δι μόνον δι πεζότερος ἀνθρώπως τοῦ κόσμου,
λαδὴ ἀκατάτετατος, ἀγροκος, βάγανος καὶ χολερι-
κός, ἀλλὰ καὶ οἰνατίας μέχρις ἀποστροφῆς. Ιδοὺ τί

χρέωνται εἰς μιαν φίλην του τῷ 1812 «Οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες δύνανται νὰ ἀναδεικνύσωσι καθηγητὰς καὶ συμβούλους καὶ νά τους προσφέρωσι τανίας καὶ τίτλους, δὲν δύνανται δῆμως νὰ δημιουργῶσι καὶ μεγάλους ἀνθρώπους; πνεύματα ὑψούμενα ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης λάσπης...»
«Οταν δύο ἀνθρώποι, οἵοι δ Γκαΐτε καὶ Ἑγώ, εὐρίσκονται διόδῳ, οἱ μεγάλοι αιδέντας δρεπλούσι νὰ διακρίνωσιν δ, πι τυγχάνει μέγε παρ» ἡμῖν. Χθὲς ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ίδια, συνητήσαμεν δλην τὴν αὐτοκρατορικὴν σίκογένειαν. Τὴν ίδιομεν ἔρχομένην μακρόθεν καὶ δ Γκαΐτε ἀποσπώμενος τοῦ βραχίονός μου, παραμερίζει. Ματαίως προσπάθησα νά τον πείσω δπως; καμηγ ἐν βῆμα πρὸς τὰ πέρσω. Ἐδύσια λοιπὸν τὸν πὲλον μου εἰς τὴν κεφαλήν μου, ἐκούμπωσα τὸν ἐπενδύτην μου, ἐφερα τὰς γείρας εἰς τὰ νῶτα καὶ ταῦτα εἰς τὸ μέσον τῆς συνοδείας. Πρίγκηπες καὶ αὐλικοὶ παρετάχθησαν εἰς γραμμήν, δ δ.ὑξ 'Ρ.δόλφος ἀπεκαλύφθη, ἡ αὐτοκράτειρα μὲ ἔχαιρετισε πρώτη. Αὕτη δὲ κύριοι μὲ γνωρίζουσι. Εἶδον τότε μὲ ἀληθῆ χαράν διητην τὴν συνοδείαν νὰ διέρχηται πρὸς τοὺς Γκαΐτε, ἰσταμένους ἀκινήτου, μὲ τὸν πὲλον εἰς τὰς χεῖρας καὶ βαθέως εύπτωτος.» Ως βλέπετε, δ Βετχόβεν ἥγνετο τὸ ετὰ τοῦ Καΐσαρος Καΐσαρι. «Ἐκ τούτου δὲ ἐξηγεῖται ἡ ἀντιπάσια τοῦ Γκαΐτε πρὸς αὐτόν. Καὶ δῆμως δ μέγας δραματουργὸς τοῦ Φαύστου ἦτο τότε 62 ἑτῶν, δ δὲ Βετχόβεν μόνον.

EEEAIA

Έκδιδονται πρόστιμα

КОРННАЙС А. ПРЕДВОДИТЕЛЬ

ПАПТРОІ

AKTUAL HIGHLIGHTS

ΑΓΡΙΚΑΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΤΥΧΟΓΣΑΙ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΕΝ ΤΩ ΚΑΤΑ ΜΑΪΟΝ ΤΟΥ 1902 ΚΡΙΘΕΝΤΙ
ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΛΑΒΩΝΙΑΤΙΚΟ

ΑΙΓΑΙΝΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
τοῦ ἐν Σμύρνῃ
ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΧΑΛΟΒΟΥ

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Βοοπορέδος» δόλονὲν συνεχίζον τὴν εἰρὰν τῶν ἐκδόσεων, αὐτοῦ, παραβάθισεν ὃσον οὕπω εἰς φῶς ἤνη ἔξωθι ἀναγγελλομένην λυρικὴν συλλογὴν τῆς διευ-
ντηρίας αὐτοῦ ὑπὸ τῷ τίτλῳ ΠΑΠΥΡΟΙ.

Ουδεμία άνάγκη ιδιαιτέρων συστάσεων τοῦ ἔργου πρὸς
δημόσιον, καθ' δι τὸ ἀρχεῖον αὐτοῦ σύστασιν ἀποτελεῖ
καὶ μόνον τὸ γνωστότατον ἀνὰ τὸ πανελλήνιον δυνατα τῆς
εἰχόντως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτιμηθεῖσες ποιητρίας καὶ λογο-
φύσου, ἡς ἡ εἰκὼν κπτὰ γενικὴν ἀπαίτησιν θὰ κοσμῇ
ην πρώτην σελίδα τοῦ βιβλίου.

Αναμφίβολων δὲ ὅτι ἡ ἔνθεσις; ἐκτίμησις καὶ ὑποστήριξις, δι' ἣς φέύποτε τὸ φιλόμυστον δημάσιον δαψιλῶν περιέχει τὴν **Βασικορίδαν** καὶ τὰς ἐκδσεις αὐτῆς, ίδιαζόντως

δε τὴν φιλολογικὴν προσωπικότητα τῆς διευθύντριας αὐτῆς καὶ ποιητίας τῶν ΠΑΠΥΡΩΝ, δμοίως θέλει παρέχειν καὶ τούτους.

Ἡ ἀκτύπωσις τῶν ΠΑΠΥΡΩΝ γενίσεται ἐν Ἀθήναις δόπιν οὖν τε καλλιτεχνική.

Οσοι τῶν φιλομούσων θὲ λάβωσι τὴν εὐγενῆ φροντίδα νὰ ἐγγράψωσι συνδρομήτας εἰς τὸν ΠΑΠΥΡΟΥΣ παρακαλοῦνται δπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐπιστέψεται τὴν ἀγγελίαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Βοσπορίδος» μέχρι 15 Μαΐου, δτε καὶ ἔρχεται ἡ ἀκτύπωσις.

Τὸ τελεῖο τιμῆται:

ἀδετον	ἐνταῦθα γρ. ἀργ.	5
»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις »	6
»	ἐν τῷ ἔξωτερῳ φρ. κρ.	1 ¹ /2

Χαρτόδετον μὲ καλλιτεχν. ἔξωφυλλον ἐνταῦθα γρ. ἀργ.

»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις »	9
»	ἐν τῷ ἔξωτερῳ φρ. κρ.	2

Χρυσόδετον ἐνταῦθα γρ. ἀργ.

»	ἐν ταῖς ἐπαρχίαις »	13
»	ἐν τῷ ἔξωτερῳ φρ. κρ.	3

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ φιλομούσοις συνδρομηταί, δπως ἐγγράψωσι τὸ δινοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν ΕΥΑΝΑΓΝΩΣΤΩΣ.

Εἰς τὸν ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ τὴν ἀξίαν τοῦ τεύχους ἀμὲν τῇ ἐγγραφῇ των δωροῦνται τέσσαρα ΤΑΧΥΔΡ. ΔΕΛΤΑΡΙΑ (cartes postales) φέροντα ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΑΤΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΙΟΠΟΔΕΩΣ

Εἰς τὸν ἐγγράψοντας ἄνω τῶν 20 σωμ. καὶ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωρεῖται ἡ «ΟΙΚ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» τῆς Δος Ἀγλ. Πρεβεζεώντος ἡ «ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΠΙΗΣΕΙΣ» τῆς Δος Κορν. Πρεβεζεώντος χρυσόδετος, κατὰ βούλησιν.

Εἰς τὸν ἐγγράψοντας ἄνω τῶν 25 καὶ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωρεῖται 100 ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἀριστηρᾶς πλεύτηρος.

Εἰς τὸν ἐγγράψοντας ἄνω τῶν 35 καὶ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ αὐτὰ δωρεῖται ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΑΤΑΣ ΠΟΙΗΣΕΩΝ, λαμπτὸν κόσμημα αἴθουστην.

Γράφουσιν, ἡμῖν ἐν Παρισιών:

Καὶ δόλον τοῦ διάστημα τῆς Μ. ἑδομάδος ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ παρασκήνη παρίστατο ἀλλότι εἰς τὰς ἱερὰς λειτουργίας. Πάντες ἀπέδωκαν τὴν διευνίθη ταύτην συρροήν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς δὲ ἀτέρας ἀποτελουμένης ἐξ εύπολήπτων μελῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐνταῦθα κινότητος: δόστι ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἔχακολοῦσε παραμένων ἐν τῇ θέσῃ, παρὰ τὸ σφρόδρων κατηγορητήριον, τὸ κατ' αὐτοῦ πρὸ διετίας ἐκσφρόνισθεν διὰ τῆς Παρισινῆς Ἐπιθεωρήσεως.

A. A.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἄσμένως πληροφρούμενα δτι ἡ ἡμετέρη πόλις φιλοξενεῖ ἀπό τινων, ήμερῶν μίτι τῶν διαπρεπεστάτων ἀλληνίδων ἥθοποιῶν, τὴν κ. Φιλίαν Ἀργυροπούλου, τὴν καὶ λιτέχυντα πρωταγωνίστριν τοῦ ἐν Ἀθήναις Βασιλικοῦ θεάτρου. Αἱ κ. Φιλίαν Ἀργυροπούλου ἔδειψε πλείστας δέψης τινας, εὐτύχημα δὲ εἶναι διὰ τὴν πόλιν μας ἡ ἔλευσις αὐτῆς. Ἡ κ. Φ. Ἀργυροπούλου ἐγκατέστη ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁμοίως, δπου δὲ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων καταρχούμενη διὰ τῆς Μάγδας; τοῦ Σωύδεμαν. Ἐπιφυλασσόμενος νὰ γράψωμεν πλείσταν ἀφοῦ παρακολουθήσωμεν τὸ ἔργον τῆς δημιουργοῦ; καλλιτέχνηδος, ἥτις τὸ πρῶτον ἥδη ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν μας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ο Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν γραμματέα του.
— Απήντης πρὸς τὴν ἐπιστολήν τοῦ Γ;
— Μάλιστα, κύριε, ίδων τὸ γράμμα.
— Εἶναι πολὺ μακρόν· σὲ πῆρε πολὺ ὥρα, ξανακάμε το εἰς δλίγας λέξεις.

Ο γνωστὸς ἀγύρτης Χ ἔβαλεν ἔξω τῆς θύρας του σπουδαίαν ρεκλάμαν διὰ τοῦ αιταροῦ.

Εἰς φίλος του:

— Τί; δοντίστης ἔγεινες ἐπὶ τέλους!
— Ναί! τὸ ἔκαμα δὲ δλισθ τοὺς ἔχθρους, ποῦ ἔχουν ἔνα δόντι ἐνεντίν μου.

— Εἰς τὰς 9 τὸ πέρα ποτὲ δὲν εἶμαι ἔξυπνος.
— . . . Καὶ μήπως εἶσαι μετὰ τὰς 9;

Εἰς τὸ καπηλεῖον.

— Αἱ, καλά, κύριε ἀφ' οὗ ἡ προταγεῖ ἀρκετά, λησμονεῖτε καὶ διὰ δρεῖτε νὰ μὲ πληρώσετε.
— Α, φίλε μου! καὶ δὲν ἔξερεις δτι ἀκριβῶς διὰ νὰ λησμονήσω τὰ γρέη μου ἔρχομαι ' τὸ καπηλεῖο;

— Δεσποινίς, ὁ ἥρως μου πρὸς σᾶς εἶναι τόσῳ φλεγέρος! . . .
— Γι' αὐτὸν ἔχετε τόσῳ κόκκινη μύτη!

Παραμόρτωσι τοῦ εὐαγγελικοῦ ρητοῦ.
“Οταν σὲ ραπίσου εἰς τὴν ἀριστερὰν παρείαν, στρέψε τὴν δεξιὰν χεῖρα διὰ ν' ἀποδώσῃς τὸ ράπισμα.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ,
Κορσούν-Χάρι ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπαχσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Α παντα τὰ εἰδη τῆς ζωγραφικῆς
παντα τὰ εἰδη τῆς φωτογραφικῆς
παντα τὰ εἰδη τῆς διπτικῆς

“Ητοι χρώματα, χρωστῆρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἰδούς, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΛΟΥΓΣΙΩΤΑΤΗ ΣΤΡΑΤΟΓΙ

Ωρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλη συλλογὴ Γραμμοφώνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΤ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΤ

283 — Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα — 283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὄμυγενούς καλλιτέχνου κ. Ν. Ανδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπειθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Απαράμιλλος καλλισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ανδρειωμένου, οὓς ἡ σπανία εἰδεκυτης ὄμολογεῖται παρὰ πάντων.